

Στις άλλες σελίδες

- ΠΟΛΩΝΙΑ — ΣΑΛΒΑΝΤΟΡ
- ΚΥΠΡΟΣ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΛΛ. ΕΚΛΟΓΕΣ
- ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ — ΕΡΓΑΤΕΣ
- ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΙΜΩΝ
- ΑΚΕΛ ΚΑΙ ΤΟΥΝΤΕΧ
- ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΟΥΣΙΑΣΕΙΣ

Μετα το θρίαμβο της 18ης του Οκτώβρη

Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ

Ανάγκη για Σοσιαλιστικό πρόγραμμα για ολοκλήρωση της νίκης

Απο νωρίς το βράδυ της Κυριακής της 18ης του Οκτώβρη ο λαός της Ελλάδας πανηγυρίζει ένα θρίαμβο. Ένα εκλογικό θρίαμβο των αριστερών κομμάτων που όμοιο του δεν γνώρισε η Ευρώπη του 20ου αιώνα - αν εξαιρέσουμε τη νίκη των αριστερών κομμάτων στην Πορτογαλία που έγινε στη διάρκεια της επανάστασης του 1974.

Στις εκλογές της 18ης Οκτωβρίου τα αριστερά κόμματα κατάφεραν να ξεπεράσουν το 60% των ψήφων ενώ ο μεγάλος θριαμβευτής, το ΠΑΣΟΚ, δημιούργησε ιστορία εξασφαλίζοντας 48% των ψήφων.

(Ποσοστό κατά 10% περισσότερο και από αυτό που εξασφάλισε το Γαλλικό Σοσιαλιστικό Κόμμα που θριάμβευσε στις βουλευτικές εκλογές του Ιούνη μετά μάλιστα από τη νίκη του Μιττεραν στις προεδρικές του Μάη).

Έτσι το κόμμα που μόλις κατάφερε το 1974 να ξεπεράσει το 13% κατάφερε μέσα σε μια εφταετία να τετραπλασιάσει σχεδόν την εκλογική του δύναμη.

Ο εκλογικός αυτός θρίαμβος αποκτά ιδιαίτερη ιστορική σημασία γιατί συμβαίνει σε μια χώρα όπου

η αριστερά γνώρισε σ' ολόκληρη τη μεταπολεμική ιστορία της Ελλάδας διωγμούς, καταδίωξεις, φυλακίσεις, εξορίες, βασανισμούς, δολοφονίες και κάθε λογής δικτατορική καταπίεση και τρομοκρατία. Συμβαίνει σε μια χώρα μέχρι χτες αμπελοχώραφο του ΝΑΤΟ και των Αμερικάνων και μιας μεσαιωνικής, αμαρτωλής δεξιάς που κάθισε στο σβέρκο του λαού για τρισύμψη δεκαετίες. Συμβαίνει σε μια χώ-

Συνέχεια στη σελ. 3

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑΤΟ ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ

Για δεκαετίες ολόκληρες η πολιτική των εκάστοτε δεξιών κυβερνήσεων της Ελλάδας κατευθυνόταν από τον Ιμπεριαλισμό, κύρια τον αγγλικό πριν τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο και τον Αμερικάνικο μετά τον πόλεμο. Με βασικό τους στηρίγμα τον Ιμπεριαλισμό, οι ξενόδοϋλες Ελληνικές Κυβερνήσεις - μαριονέτες, ξεπουλούσαν για δεκαετίες τα συμφέροντα του Ελληνικού λαού. Με την πλήρη υποστήριξη των αγγέλων κι ύστερα των Αμερικάνων Ιμπεριαλιστών η Ελλάδα Κυβερνήθηκε, μετά την εκδίωξη των Γερμανών από τον Ελληνικό λαό, από τους δοσίλογους, τους ταγματασφαλίτες και τους μαυρογορίτες ενώ οι αγωνιστές ενάντια στο φασισμο-ναζισμο υπέστηκαν κάθε λογής κατατρεγμο.

Εξυπηρετώντας τα ίδια ξένα συμφέροντα, η Ελληνική χούντα με το πραξικόπημα που οργάνωσε στην Κύπρο προκάλεσε την καταστροφή και τη διχοτόμηση του νησιού.

Είναι για όλους αυτούς τους λόγους που δηλώσεις όπως τις πιο κάτω που κάνει σήμερα ο νέος πρωθυπουργός της Ελλάδας αντικρύζονται με μεγάλο ενθουσιασμό από τις μάζες στην Ελλάδα και την Κύπρο.

«Η αμερικανική κυβέρνηση πρέπει να αναγνωρίσει πως υπάρχει μια ελληνική κυβέρνηση, που έχει καθήκον να υπερασπίσει πρωτίστως και πάνω απ' όλα τα συμφέροντα του ελληνικού λαού».

«Αυτό που πιστεύουμε αυτό για το οποίο αγωνιζόμαστε είναι το δικαίωμα του ελληνικού λαού να καθορίσει την πορεία του. Πιστεύουμε ότι δεν είχε αυτό το δικαίωμα για αρκετές δεκαετίες. Είναι καιρός, ο ελληνικός λαός να αναπτύξει την εξωτερική-του πολιτική, που εξυπηρετεί

αμεσα τα δικα-του συμφέροντα. Και είναι καιρός να αναγνωριθεί αυτό από όλες τις άλλες χώρες.»

Α. Παπαντρεύου
Συνέντευξη στο
αμερικανικό
τηλεοπτικό δίκτυο Α.Β.Σ.
26.10.81

Οι αμερικάνικες βάσεις στην Ελλάδα κι οι μηχανισμοί του Ν.Α.Τ.Ο υπήρξαν πάντα τα μέσα εκείνα που λειτουργούσαν για να στερούν τον ελληνικό λαό το δικαίωμα «ΝΑ ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ». Ήταν και είναι εκεί για να εξυπηρετούν τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών ενάντια στα επαναστατικά κινήματα των λαών της περιοχής, κύρια της Μεσης Ανατολής. Ήταν και είναι εκεί για να στηρίζουν τα αντιδραστικά σχέδια της ντόπιας ξενόδοϋλης αστικής τάξης ενάντιο στο εργατικό

κίνημα.

Μ' αυτή την εννοια, το ΠΑΣΟΚ υποστήριξε από τη δημιουργία του την πλήρη αποχώρηση από το ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΚΕΛΟΣ ΤΟΥ Ν.Α.Τ.Ο και το ΓΡΗΓΟΡΟ ΞΗΛΩΜΑ των αμερικανικών βάσεων σαν απαραίτητες προϋποθέσεις για τη στήριξη της σοσιαλιστικής αλλαγής. Αν και είναι πρόωρο ακόμα να καταλήξει κανένας σε τελικά συμπεράσματα για την πολιτική της νέας σοσιαλιστικής κυβέρνησης πάνω στο θέμα Ν.Α.Τ.Ο. και βάσεων, οι ελληνικές και κυπριακές μάζες έχουν αρκετή διάθεση να δώσουν μεγάλη πίστωση χρόνου στη νέα κυβέρνηση για να εφαρμόσει την πολιτική της, το θέμα αυτό είναι τέτοιας ζωτικής σημασίας για το ελληνικό και κυπριακό εργατικό κίνημα, που επιβάλλει την

τοποθέτηση μας από τώρα και τη συνεχή επαγρύπνηση του λαού.

Στη συνέντευξη του πρωθ. Παπαντρεύου στο Α.Β.Σ. λείπει κάθε αναφορά στο ενδεχόμενο αποχώρησης από το πολιτικό σκέλος του Ν.Α.Τ.Ο (όπως και στο εκλογικό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ).

Οι δηλώσεις σχετικά με το στρατιωτικό σκέλος και τις βάσεις, επιδέχονται ερμηνείες που δεν αποκλείουν την παραμονή της Ελλάδας στο Ν.Α.Τ.Ο και τη διατήρηση των βάσεων, αν εξασφαλιστούν διάφορες συγκεκριμένες εγγυήσεις και προϋποθέσεις στις διαπραγματεύσεις που θα γίνουν με τους Αμερικανούς και το ΝΑΤΟ πάνω στο θέμα:

«Είναι αρκετό να πει ότι σε καμία περίπτωση η Ατλαντική Συμμαχία δεν θα αναγνωριστεί, δεν θα δεχθεί, δεν θα ανεχθεί, όταν εκδηλωθεί, επίθεση κατά της Ελλάδας από οποιοδήποτε κατεύθυνση...»

συνέχεια στη 3

ΠΟΛΩΝΙΑ: Η ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ

Κανένα κίνημα δεν μπορεί να παραμείνει για απεριόριστα χρονικά διαστήματα σε ψηλούς βαθμούς κινητοποίησης και μαχητικότητας. Ένα κίνημα διατηρεί την ορμή του εφ' όσον οι μάζες που το αποτελούν βλέπουν μέσα από τη δράση τους τη δυνατότητα επιτυχίας - επιτυχίας πάνω σε συγκεκριμένους, χειροπιαστούς στόχους. Αν δεν συμβεί αυτό οι μάζες αναμφισβήτητα θα κουραστούν, θα χάσουν την εμπιστοσύνη στην ηγεσία τους, και απογοητευμένες θα υποκύψουν στην υπάρχουσα τάξη πραγμάτων.

Στην περίπτωση δημιουργίας επαναστατικών κινήσεων στα πλαίσια του καπιταλισμού, κινήσεων των εργατικών μαζών που άμεσα βάζουν θέμα αμφισβήτησης της εξουσίας της άρχουσας τάξης, αν το αποτέλεσμα δεν είναι η ανατροπή του κοινωνικού συστήματος και η εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού, η αστική τάξη θα μπορέσει να σταθεροποιήσει σταδιακά τον ευατο της και να αρχίσει να παίρνει πίσω, το ένα μετά το άλλο τα ωφέληματα τα οποία αναγκάστηκε να παραχωρήσει στις δυνάμεις της αλλαγής. Η θέση αυτή, που είναι γενικά παραδεκτή σε σχέση με τον καπιταλισμό, έχει μια παράλληλη εφαρμογή στα γραφειοκρατικά συστήματα του ανατολικού μπλοκ.

Η δημιουργία της Αλληλεγγύης έβαλε εξ αντικειμένου θέμα αμφισβήτησης της εξουσίας των γραφειοκρατών στην Πολωνία. Η Αλληλεγγύη αποτελεί το όργανο εξουσίας των Πολωνικών μαζών και μέσα από τις δημοκρατικές διαδικασίες που την διέπουν εγγυάται τον έλεγχο των εργατών πάνω σε θέματα οικονομίας και πολιτικής.

Η ΔΥΑΔΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΜΙΑ ΠΑΡΟΔΙΚΗ ΦΑΣΗ

Πόσο μπορεί να διατηρηθεί όμως μια τέτοια κατάσταση δυαδικής εξουσίας; Ήδη διατηρείται για 15 τώρα μήνες - μια περίοδος εντυπωσιακή από άποψη χρονικής διάρκειας - και είναι δύσκολη οποιαδήποτε πρόβλεψη σχετικά με το πόσο θα κρατήσει. Το σίγουρο είναι πως δεν μπορεί να κρατήσει για πάντα. Αν η επαναστατική κίνηση των Πολωνικών μαζών δεν ολοκληρωθεί με την ανατροπή της γραφειοκρατίας και την εγκαθίδρυση της εργατικής δημοκρατίας το αποτέλεσμα δεν μπορεί παρά να είναι η τελική σταθεροποίηση της γραφειοκρατίας και η σταδιακή αποτράβηξη των πιο σοβαρών - τουλάχιστο - παραχωρήσεων που αναγκάστηκε να κάμει προς τις εργατικές μάζες.

Η πιο πρόσφατη εξέλιξη στον Πολωνικό χώρο ήταν η παραίτηση του Κάνια από το πόστο του Γεν. Γραμματέα του Κ.Κ.Π. και η αντικατάστασή του από τον στρατηγό Γιαρουζέλσκι. Η εξέλιξη αυτή δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά την παραδοχή των μετριοπαθών στοιχείων μέσα στο Κ.Κ., πως δεν μπορούν να λύσουν με μια χλοιαρή στάση απέναντι στην Αλληλεγγύη τις αντιφάσεις της Πολωνικής κοινωνίας. Η προώθηση του Γιαρουζέλσκι στην εξουσία τη στιγμή που διατηρεί ταυτόχρονα τα πόστα του πρωθυπουργού και του αρχηγού του στρατού - μαζί με την παράλληλη απόφαση για παράταση της στρατιωτικής θητείας για δύο μήνες (Κεντρική Επιτροπή του Κομ. Κόμματος

Πολωνίας - Παρασκευή 16 Οκτωβρίου) αποτελεί το αποκορύφωμα της σκλήρυνσης της στάσης της Πολωνικής διακυβέρνησης απέναντι στην Αλληλεγγύη.

Η αλλαγή αυτή στη στάση απέναντι στην Αλληλεγγύη μπορεί να εντοπιστεί στην περίοδο μετά το τέλος της πρώτης φάσης του συνδεδεμένου της ανεξάρτητης συντεχνίας. Το διεθνιστικό ταξικό κάλεσμα στους εργαζομένους των υπόλοιπων Ανατολικών χωρών καθώς και το αίτημα για αυτοδιαχείριση που υποβλήθηκε στο πρώτο μέρος του Συνεδρίου της Αλληλεγγύης (βλέπε Σοσ. Εκφραση φύλλο 113) πανικόβαλαν τις κυβερνήσεις της Σοβ. Ενωσης και των υπόλοιπων Ανατολικών χωρών, οι οποίες και ξεσπάθωσαν σ' έναν άνευ προηγουμένου πόλεμο ενάντια στην Αλληλεγγύη. Η κινδυνολογία για μια πιθανή Σοβιετική επέμβαση πήρε τεράστιες διαστάσεις όχι μόνο μέσα κι έξω από τη Πολωνία αλλά και μέσα στην ίδια την Αλληλεγγύη, όπου τα μετριοπαθή στοιχεία πάσκιζαν να συγκρατήσουν τις μάζες μήπως και με τη στάση τους προκαλέσουν τους Σοβιετικούς.

ΒΑΛΕΣΑ ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ

Οι συγκρούσεις που ξεσπασαν κατά τη διάρκεια του 2ου μέρους του Συνεδρίου της Αλληλεγγύης άφησαν να φανεί καθαρά ο πραγματικός χαρακτήρας της Βαλέσας ηγεσίας, καθώς και να συγκεκριμενοποιηθούν οι αντιπολιτευτικές τάσεις προς τον Βαλέσα. Από την αρχή του συνεδρίου, ο Βαλέσα βρέθηκε κάτω από την επίθεση των συνεδριών για δικτατορικό στυλ διοίκησης και για συμβιβαστικές τάσεις απέναντι στην ηγεσία του Κ.Κ.Π. Την δυσανεξία των συνεδριών αύξησε η αποδοχή από μέρους του Βαλέσα, στες παραμονές του συνεδρίου, ενός συμβιβαστικού σχεδίου που πρότεινε η κυβέρνηση πάνω στο αίτημα της εργατικής αυτοδιαχείρισης. Αυτό που εξαγρίωσε την αντιπολιτευση μέσα στο συνδικάτο, ήταν

το ότι ο Βαλέσα υπογράφη τη συμφωνία με τρία άλλα μέλη της κεντρικής επιτροπής της Αλληλεγγύης δίχως να ενημερώσει τη βάση του συνδικάτου και ούτε καν τα υπόλοιπα 7 μέλη της Κ.Ε. Πάνω στο θέμα, ο Βαλέσα επεκρίθηκε από το συνέδριο με 348 ψήφους εναντίον του και 189 υπέρ. Η «μετριπάθεια» του Βαλέσα φάνηκε ακόμα μια φορά στην προεκλογική του ομιλία. «Δεν πρέπει να έχουμε πολλή εμπιστοσύνη στη δύναμη μας» (!) είπε σε 892 συνέδρους οι οποίοι γνώριζαν μέσα από την πείρα τους πως άμα αποφασίσουν οι εργάτες να κινηθούν δεν υπάρχει καμμία δύναμη που να μπορεί να τους σταματήσει. Μέσα σ' ένα κλίμα αγανάκτησης, δε, ο Βαλέσα προειδοποίησε τους συνέδρους, πως, αν έχανε στη ψηφοφορία «θα μπορούσε απλώς να τα παρατήσει όλα και ν' αρχίσει να γράφει βιβλία και να υπογράφει αυτόγραφα»!!

Η αντιπολιτευση έδειξε πως ήταν ικανή να προχωρήσει πολύ πιο μπροστά από το Βαλέσα ο οποίος έβλεπε το συνδικάτο να περιορίζεται κατά κύριο λόγο σε οικονομικής φύσης αιτήματα. «Αυτή η συντεχνία δεν δημιουργήθηκε για να κάμνει υποχωρήσεις» δήλωσε ο αντιπρόσωπος των συνδικάτων του Βιτκότς, «αλλά για να συντρίψει τον «ολοκληρωτισμό στη χώρα μας». Με τα λόγια του Πολωνού οικονομολόγου, Λιβίνσκι, οι γραφειοκράτες της Βαρσοβίας έδωσαν στη χώρα ένα ψεύτικο σοσιαλισμό και την οδήγησαν στην οικονομική καταστροφή. Δηλώνοντας πως είναι σοσιαλιστής από το 1906, ο Λιβίνσκι είπε: «Αυτός ο σοσιαλισμός της σπατάλης, των φυλακών, της λογοκρισίας και της αστυνόμευσης μας καταστρέφει εδώ και 30 χρόνια. Είναι αυτός, ο δικός τους σοσιαλισμός, που είναι αντισοσιαλιστικός και αντεπαναστατικός».

Το πρόβλημα της αντιπολιτευσης είναι η έλλειψη ομοιογένειας μαζί με την έλλειψη καθαρότητας στόχων. Παρόλο που εκφράζει

καλύτερα τα συνθήματα των μαζών, η αντιπολιτευση δεν γίνεται πειστική γιατί της λείπουν οι καθαρές προοπτικές και η ξεκάθαρη κατεύθυνση δράσης. Οι συνέδροι παράμειναν πιστοί στην παράδοση του Βαλέσα επανεικλόμενος τον με το 55% των ψήφων.

Η ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ ΣΕ ΕΠΙΘΕΣΗ

Η επανεκλογή του Βαλέσα καθυστέρησε την Πολωνική γραφειοκρατία. Παράλληλα, το ξεσπάθωμα των υπόλοιπων καθεστώτων της της Αν. Ευρώπης ενάντια στην Αλληλεγγύη σίγησε κι αυτό. Αντιλαμβανόμενη το σχετικό αδιέξοδο στο οποίο βρέθηκε η Αλληλεγγύη (λόγω των Σοβιετικών απειλών για άμεση επέμβαση) σε συνδυασμό με το αδιέξοδο της Πολωνικής κυβέρνησης λόγω της οικονομικής κρίσης στην οποία βρίσκονται, η ηγεσία του κομμουνιστικού κόμματος συνέχισε τη σκληρότητα της στάσης της σε μια προσπάθεια να κάμψει το ηθικό των μαζών. Προχώρησε σε αυξήσεις των τιμών των τσιγάρων και βασικών αγαθών και προειδοποίησε για το ενδεχόμενο χρησιμοποίησης του στρατού και της αστυνομίας ενάντια σε τυχόν απεργίες. Οι αυξήσεις των τιμών αποτέλεσαν το σπινθήρα για νέες κινητοποιήσεις των εργατών, και η αποτυχία της απειλής για χρησιμοποίησης του στρατού να φέρει τα αναμενόμενα από τη γραφειοκρατία αποτελέσματα οδήγησαν στην παραίτηση του Κάνια και την αντικατάστασή του από τον Γιαρουζέλσκι.

Η παραίτηση του Κάνια έφερε - κατά την εκτίμηση Δυτικών παρατηρητών - την Πολωνία πιο κοντά στην ανακήρυξη κράτους εκτάκτου ανάγκης παρα οποιαδήποτε άλλη φορά από τότε που δημιουργήθηκε η «Αλληλεγγύη». Εκτός από την επέκταση της υπηρεσίας στην εθνοφρουρά για δυο μήνες, και την συγκέντρωση όλων των εξουσιών στα χέρια ενός στρατηγού, ο στρατός έχει αρχίσει να εκτελεί τις εργασίες όπου αυτές σταματούν λόγω απεργιών (π.χ. αερο-

γραμμές, ορυχεία κλπ) και περιπολεί στους δρόμους ορισμένων πόλεων και ειδικά στο παζάρι. Ταυτόχρονα, και ακόμα πιο σημαντικό, η νέα κυβέρνηση ζήτησε επανεξέταση προηγούμενων συμφωνιών με την «Αλληλεγγύη» και αφαίρεση του δικαιώματος της απεργίας.

Η απάντηση σ' όλα αυτά τα μέτρα δεν θα μπορούσε να ήταν άλλη από την κήρυξη παναπεργίας. Αντι αυτού ο Βαλέσα έσπευσε να χαιρέτισε την αντικατάσταση του Κάνια από τον Γιαρουζέλσκι προβάλλοντας τον τελευταίο σαν πιο ικανό από τον πρώτο (!!!) και να δηλώσει πως παρ' όλο που δεν συζητά την αφαίρεση του δικαιώματος της απεργίας, είναι διατεθειμένος να αναθεωρήσει ορισμένες από τις παλιές συμφωνίες!! Αυτές οι δηλώσεις ενόσω ο Βαλέσα ήταν στο Παρίσι, και δίχως να έχει καμμία επαφή με την υπόλοιπη ηγεσία του Συνδικάτου!

Συνεχίζεται...

ΟΜΗΡΟΣ ΠΑΝΤΗΣ

Υ.Γ. Οι πιο πρόσφατες εξελίξεις με τις οποίες δεν πρόλαβε να καταπιαστεί το άρθρο, δείχνουν την αποφασιστικότητα των μαζών να συνεχίσουν την πάλη. Οι σποραδικές απεργίες συνεχίζονται σ' ολόκληρη την Πολωνία, ενώ στο Κάτοβαϊς οι εργάτες επιτέθηκαν ενάντια στην αστυνομία και στον τοπικό σταθμό όταν αστυνομικοί προσπάθησαν να συλλάβουν βίαια τρία μέλη της Αλληλεγγύης με την αφορμή πως διένειμαν υλικά αντι-Σοβιετικού περιεχομένου. Η πιο σημαντική κινητοποίηση έγινε την περασμένη Τετάρτη 28 Οκτωβρίου όπου τα εκατομμύρια των εργαζομένων κατέβηκαν σε γενική απεργία διάρκειας 1 ώρας. Η απεργία αυτή αποτέλεσε ήττα για τα μετριοπαθή στοιχεία μέσα στην Αλληλεγγύη. Ο Λεχ Βαλέσα κατέβαλε αγνωστές προσπάθειες να πείσει το 170-μελές συμβούλιο ΡΤΟ του Συνδικάτου να μην προκυφήξει απεργία, αλλά παρέμεινε σε μικρή μειοψηφία μέχρι το τέλος.

Ο.Π.

Σοσιαλιστική ΕΚΔΡΟΜΗ

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑΤΟ ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ

Αλλου στην συνέντευξη τονίζεται πως το μόνο πράγμα που ενοχλεί την Ελλάδα η παραμονή της στο ΝΑΤΟ είναι η απειλή και οι διεκδικήσεις ενός συμμάχου, της Τουρκίας ενάντια στη χώρα. Το θέμα των βάσεων αντιμετωπίζεται στη συνέντευξη σαν θέμα «ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΤΩΝ ΒΑΣΕΩΝ» κι αφηίνεται να νοηθεί πως αν εξασφαλιστεί στις διαπραγματεύσεις επανεξέταση του καθεστώτος των βάσεων, ο «ελεγχος» έτσι ώστε να μη χρησιμοποιηθούν ενάντια σε φίλη χώρα και να μη μεταδίδουν πληροφορίες στην Τουρκία και αν εξασφαλιστεί ίση στρατιωτική βοήθεια προς την Τουρκία και την Ελλάδα (τώρα ισχύει το 10 προς 7) τότε ίσως οι βάσεις επιτραπεί να παραμείνουν στο ελληνικό έδαφος.

Κι όμως στα λόγια του ίδιου του Πρωθ. Παπαντρέου στην ίδια την πιο πάνω συνέντευξη:

«έχουμε πικρή πείρα που η Τουρκία, το 1974 με τον Αττίλα εισέβαλε στην Κύπρο. Χρησιμοποιώντας Ο-ΠΛΑ ΤΟΥ ΝΑΤΟ, που της είχαν δοθεί απο τις Η.Π.Α. ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΩΝ του Κογκρέσου, και το ΝΑΤΟ εμενε απαθες. ΠΑΡΑ ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ότι η Ελλάδα είναι εγγυήτρια δύναμη και η Μ. Βρετανία είναι εγγυήτρια δύναμη και οι δυο αυτές χώρες ανήκουν στο ΝΑΤΟ, το ΝΑΤΟ δεν εκανε τίποτε να παρεμβεί. (Οι υπογραμμίσεις της Σ. Εκφρασης)

Την απάντηση στην αξία των της ΠΡΟΦΟΡΙΚΩΝ εγγυήσεων του ΝΑΤΟ και των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών για προστασία των συνόρων με την Τουρκία τη δίνει λοιπον ο ίδιος ο Παπαντρέου. Καμμία εγγύηση, γραπτή η προφορική δεν εξασφαλίζει την ασφάλεια της χώρας. Γιατι όταν συμφέροι στο αμερικανονατοϊκό στρατιωτικό κατεστημένο και στα μονοπώλια η επίθεση ενάντια στην Ελλάδα τα λόγια θα ξεχαστούν και οι εγγυήσεις (βλέπε Κύπρος) θα πεταχτούν στα σκουπίδια. Χωλαίνει όμως και αλλου η τοποθέτηση του Ελληνα πρωθυπουργού πάνω στο θέμα ΝΑΤΟ - Τουρκία.

Η απειλή και οι διεκδικήσεις στο Αιγαίο και την Κύπρο, είναι προσπάθεια εξωτερικευσης, απο τη μερική της Τουρκικής αστικής τάξης και του στρατιωτικού κατεστημένου, των εξωτερικών προβλημάτων που συνταράζουν την Τουρκική κοινωνία. Είναι μέθοδοι σωβινιστικού αποπροσανατολισμού ενός λαού που καταπιέζεται βάνουσα και γίνεται αντικείμενο ωμής εκμετάλλευσης. Ενός λαού όπως του Ελληνικού, ο οποίος στερήθηκε για δεκαετίες του δικαιώματος να καθορίζει την τύχη και την πορεία του.

Μόνο μια ταξική διεθνιστική πολιτική απο μέρους του Παπαντρέου και της νέας Ελληνικής Κυβέρνησης, η οποία θα αναγνωρίζει σαν συμμάχους τον τουρκικό λαό και το παγκόσμιο εργατικό κίνημα, με αντιμέτωπους όχι μόνο τον Τουρκικό επεκτατισμό αλλά και την Τουρκική και Ελληνική αστική τάξη και τον διεθνή ιμπεριαλισμό, μπορεί να δώσει λύση στα «εθνικά» προβλήματα που η ελληνική η τουρκική (και η κυπριακή) αστική τάξη είναι ανίκανες να λύσουν. Ειδωμένο μέσα σ' αυτό το πρίσμα το θέμα ΝΑΤΟ - βάσεων αλλάζει ποιοτικά. Η άμεση αποχώρηση απο το στρατιωτικό και πολιτικό σκέλος του ΝΑΤΟ και το γρήγορο ξήλωμα των βάσεων γίνονται αναγκαία μέτρα στον αγώνα του Ελληνικού, του Τουρκικού και του Κυπριακού εργατικού κινήματος για το σοσιαλισμό και την ειρήνη.

Η σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ των λαών μας και του ΝΑΤΟ και του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού είναι αντικειμενική και παντοεινή και δεν απολείφεται με Νατοϊκές εγγυήσεις και «ελεγχος» των βάσεων (ακόμα και ελληνες αξιωματικοί παραδέχονται σήμερα ότι δεν μπορεί να υπάρξει αποτελεσματικός έλεγχος στις βάσεις.

Αναγνωρίζουμε όλοι μας, μαζί με τον Παπαντρέου, ότι η Ελλάδα είναι «μικρή χώρα και είναι δύσκολο να αντισταθούμε στις μεγάλες δυνάμεις». Ούτε θέλει κανένας να οδηγηθεί η Ελλάδα «σε οποιαδήποτε περιπέτεια». Για ολόκληρη όμως δεκαετίες η Ελλάδα (και η Κύπρος) οδηγούνται απο τη μια περιπέτεια στην άλλη γιατί έτσι το θέλει ο ιμπεριαλισμός, τα ξένα οικονομικά στρατηγικά συμφέροντα και τα ντόπια πτόνια τους.

Με την εκλογή του ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα η σύγκρουση μ' αυτά τα συμφέροντα δεν τέλειωσε. Θα ενταθεί είτε το θέλει και το επιδιώξει ο Παπαντρέου και η νέα κυβέρνηση είτε όχι. Τα μέσα για να χτυπήσουν τη νέα σοσιαλιστική κυβέρνηση τα έχουν. Είναι οι μηχανισμοί του ΝΑΤΟ, οι βάσεις, το Σύνταγμα και ο Πρόεδρος, είναι το κεφάλαιο και τα όργανα του Κράτους.

Έχει όμως και το Ελληνικό εργατικό κίνημα τη δύναμη και τους συμμάχους του. Μόλις έχει εξασφαλίσει πάνω απο 60% των ψήφων του λαού. Ενός λαού που δοκίμασε μέχρι πραξικόπημα και διχτατορία κι είναι πανέτοιμος να παλαίψει. Η αποχώρηση απο τον ΝΑΤΟ και το διώξιμο των βάσεων είναι πρωταρχικά μέτρα σ' αυτή την πάλη και στην εδραίωση κι ολοκλήρωση της σοσιαλιστικής αλλαγής.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ

Συνέχεια απο την πρώτη

ρα όπου η άνοδος στην κυβέρνηση έστω ενός φιλελεύθερου αστικοδημοκρατικού κόμματος ήταν κάποτε αρκετή για να προκαλεί βασιλικά (1965) και ύστερα (1967) στρατιωτικά πραξικοπήματα.

Μόνο αν τοποθετήσει κανένας την εκλογική νίκη της Κυριακής μέσα σ' αυτά τα πλαίσια μπορεί να σταθμίσει το μέγεθος της, μπορεί να εξηγήσει τους ξέφρενους πανηγυρισμούς που ξέσπασαν στην Ελλάδα μόλις ο κος Ράλλης παραδεχόταν την ήττα του κόμματος του. Ο Ελληνικός λαός πανηγυρίζει το διώξιμο μιας δεξιάς, που αφού κυβέρνησε για 35 ολόκληρα χρόνια τη χώρα, βύθισε την Ελληνική κοινωνία σε μια βαθεια κρίση χτυπώντας σκληρά το βιοτικό επίπεδο, την ποιότητα της ζωής και τις βασικές κατακτήσεις του εργατικού κινήματος.

Αντιμέτωποι οι εργαζόμενοι με μια πρωτοφανή ακρίβεια, ανεργία και οικονομική στασιμότητα, αντιμέτωποι με μια μεσαιωνική κυβερνητική γραφειοκρατία και ρουσφετολόι, βλέποντας το «ήπιο κλίμα» να εναλλάσσεται με αστυνομοκρατία και ΜΑΤ, έκαμε την πολιτική του επιλογή.

Μια επιλογή που είναι όσο σαφής όσο ποτε: ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ! Τέρμα στη δεξιά κυριαρχία! Τέρμα στην εκμετάλλευση και την καταπίεση!

Το κόμμα που υποσχέθηκε τη λύτρωση απο τη δεξιά, το κόμμα που ζήτησε πειστικά να κυβερνήσει για να φέρει την πολυπόθητη ΑΛΛΑΓΗ ήταν το ΠΑΣΟΚ. Κι αυτο διάλεξε χωρίς ταιλάντευσεις το εργατικό κίνημα κι ο Ελληνικός λαός για να δώσει τη διεξοδο. Ηταν τέτιος ο οδοστρωτήρας της πώλωσης που διάλυσε κυριολεκτικά τα κόμματα του κέντρου αποδεικνύοντας περίτρανα την άκρατη χρεωκοπία αυτού του χώρου στις περιόδους οικονομικής και κοινωνικής κρίσης όπως αυτή που μαστίζει σήμερα τον καπιταλισμό.

Το κέντρο του 53% του 1964, που ήταν μια ουσιαστική δύναμη το 1974 γύρω στο 20% κι ένας μαζικός χώρος το 1977 με 12%, έγραφε τη δική του ιστορία στις 18 του Οκτώβρη κατακυλώντας στην άβυσσο του 1%!!

Η ήττα, σε αριθμούς, για τη Νέα Δημοκρατία δεν ήταν τόσο σκληρή. Έχασε μόνο 6% αφού όμως διευρύνθηκε προς τα δεξιά με τη συμμαχία της με φιλοβασιλικούς και χουντικούς και προς τα «αριστερα» με μερικές «κεντρώες» προσωπικότητες. Αυτή η διεύρυνση, που έδειξε το πραγματικό πρόσωπο της δήθεν εξευρωπαϊσμένης Ελληνικής δεξιάς, κάμνει την ήττα της Νέας Δημοκρατίας πιο μεγάλη απο ότι φαίνεται. Πρόκειται όμως, τώρα, για τη μοναδική αστική πολιτική επιλογή που θα παραδοθεί να επιστρέψει στην

εξουσία, παρα τις διαστάσεις και σπασμούς που πιθανο να προκαλέσει η εκλογική ήττα.

Η μάχη λοιπον δεν τέλειωσε. Η κυβέρνηση δεν είναι εξουσία. Η μάχη τώρα αρχίζει. Η δεξιά έχασε τη Βουλή και την κυβέρνηση. Διατηρεί όμως την προεδρία. Διατηρεί το στρατο, την αστυνομία, διατηρεί σ' ένα μεγάλο βαθμό τους κυβερνητικούς μηχανισμούς. Μα πάνω απ' όλα διατηρεί την οικονομία. Διατηρεί τις επιχειρήσεις, τα εργοστάσια, τα μέσα παραγωγής, τα κεφάλαια που συσσωρεύσε για δεκαετίες απο το μόχθο και το αίμα της εργατικής τάξης. Η εργατική τάξη έδωσε στις 18 του Οκτώβρη ένα γερο μάθημα στα αφεντικά της και τους πολιτικούς τους εκπροσώπους κι έχει κάθε δικαίωμα να γλεντά, να χορεύει, να τραγουδά μέσα στους δρόμους. Η εργασία όμως παραμένει και μετα τις 18 του Οκτώβρη δέσμια του κεφαλαίου.

Το εκλογικό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ μόνο βραχυπρόθεσμη ανακούφιση μπορεί να προσφέρει στους εργαζόμενους (βλέπε Σ.Ε. αρ. φύλλου 114). Στην καλύτερη περίπτωση αν εφαρμόσει η νέα κυβέρνηση όλο το προεκλογικό της πρόγραμμα θα κοινωνικοποιήσει γύρω στο 20% των κεφαλαίων και της βιομηχανικής παραγωγής, ενω θα συνεχίσει νάχει αντιμέτωπο ένα πρόεδρο με αυξημένες δικαιοδοσίες, ένα Σύνταγμα που θα βάζει συνεχώς προσκόμματα κι ένα κρατικό και καταπιεστικό μηχανισμό (στρατός, αστυνομία, ΜΑΤ, βάσεις κλπ) έτοιμο να χτυπήσουν πίσω προασπίζοντας τα συμφέροντα του κεφαλαίου.

Ο Ελληνικός λαός έδωσε την Κυριακή της 18ης Οκτωβρίου μια ξεκάθαρη εντολή στα αριστερα κόμματα, κύρια στο ΠΑΣΟΚ. Τους έδωσε μια άνετη κοινοβουλευτική πλειοψηφία (185 έδρες απο τις 300). Εθεσε τα Ελληνικά αριστερα κόμματα μπροστα στις ιστορικές τους ευθύνες. Είδε πια, επιτέλους, τους πολιτικούς του εκπροσώπους στην κυβέρνηση. Και τους βάζει στους μήνες και τα χρόνια που έρχονται μπροστα σ' ένα συνεχές τεστάρισμα. Περιμένει να τον βγάλουν απο τα οικονομικά και κοινωνικά αδιέξοδα που επισώρευσαν δεκαετίες δεξιάς διακυβέρνησης. Και δεν μπορεί αυτο να γίνει αν η πρώτη Σοσιαλιστική κυβερ-

νηση της Ελλάδας διαχειριστεί απλως καλύτερα απο τους αστούς το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα. Χωρίς τον κεντρικό προγραμματισμό της οικονομίας κάτω απο τον δημοκρατικό έλεγχο των εργαζόμενων δεν εξασφαλίζεται καμμία διεξόδος και καμμία μόνιμη λύση.

Οι αστοί μετα την μεγάλη τους ήττα μπορεί να βρίσκονται σήμερα σε υποχώρηση. Οσο όμως οι παραγωγικές δυνάμεις, το κράτος και ο στρατός βρίσκονται κάτω απο τον έλεγχο των επιτελείων τους, θα προετοιμάζουν την υπονόμευση της Σοσιαλιστικής κυβέρνησης και, εν ανάγκη, σε μια κατάλληλη στιγμή, τη βίαιη απομάκρυνση της και το χτύπημα του εργατικού κινήματος.

Με την οικονομική δύναμη που διατηρούν οι καπιταλιστές έχουν τη δύναμη να μπουκοτάρουν την Ελληνική οικονομία αν απειληθούν σοβαρα τα συμφέροντα τους. Στον πολιτικό τομέα προετοίμασαν την άμυνα τους με την αλλαγή του Συντάγματος και την αναρρίχηση του Καραμανλή στην προεδρία. Είναι, λοιπον, έτοιμοι να εκμεταλλευτούν μια πιθανή απογοήτευση των μαζών απο την κυβέρνηση τους για να χτυπήσουν είτε εκλογικά είτε βία.

Το εργατικό κίνημα της Ελλάδας είναι όμως σήμερα πιο δυνατο παρα ποτε. Είναι αυτή τη δύναμη που τρέμουν σήμερα οι αστοί κι αποφεύγουν τις βίαιες λύσεις. Το Ελληνικό εργατικό κίνημα βρίσκεται σ' ένα κρίσιμο σταυροδρόμι. Βρίσκεται μπροστα σε μια περίοδο αυξημένων κινητοποιήσεων και ταξικής σύγκρουσης.

Με την άνοδο της Σοσιαλιστικής κυβέρνησης μήηκε στη διαδικασία του τεσταρίσματος και της απόρριψης των κοινοβουλευτικών ψευδαισθήσεων και των «ειρηνικών» (ουτοπικών) περασμάτων στο σοσιαλισμό.

Οι Μαρξιστικές επαναστατικές ιδέες, τό μόνο αποτελεσματικό αντίδοτο στην καπιταλιστική σήψη, θα ξαπλώσουν σα φωτιά μέσα στο Ελληνικό εργατικό κίνημα στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται. Ο Μαρξισμός θα γίνει μια μαζική δύναμη. Και θα δώσει το τελειωτικό χτύπημα στον καπιταλισμό εξαφανίζοντας μια για πάντα τα δεινα που φόρτωσε και φορτώνει στην Ελληνική και την παγκόσμια κοινωνία.

ΑΚΕΛ ΠΡΟΣ ΤΟΥΝΤΕΧ

Ένα πολύ σημαντικό χαιρετιστήριο μήνυμα

«Το Κόμμα μας απευθύνει προς εσάς, προς τους κομμουνιστές και το λαό της Περσίας, τους πιο θερμούς επαναστατικούς χαιρετισμούς, με την ευκαιρία των 40 χρόνων απο την ίδρυση του κόμματός σας.

Το Κόμμα σας, πρωτοπόρος συνεχιστής της δράσης του Κ.Κ. μέσα στις πιο δύσκολες συνθήκες δικτατορίας, φυλακίσεων και κατατρεγμών, στάθηκε άξιος καθοδηγητής της πάλης του λαού σας για τα δικαιώματά του και για μια επαναστατική αλλαγή στη χώρα.

Το Κόμμα μας εκτιμά πολύ τη νίκη της Επανάστασης του λαού της Περσίας, και την απαλλαγή του απο την δικτατορία του Σάχη και των πατρώνων του, των ΗΠΑ.

Η επανάσταση αυτή ανοίγει το δρόμο για καινούργιους αγώνες και καινούργιες επιτυχίες, κι είμαστε βέβαιοι ότι το κόμμα σας θα βρει όλη τη δύναμη σε συνεργασία με τα πλατιά δημοκρατικά στρώματα να κερδίσει κι αυτή την μάχη, προς όφελος του λαού σας, αλλά και των λαών της περιοχής.

Δεν παραβλέπουμε ούτε υποτιμούμε τις δυσκολίες που παρεμβάλλονται απο τους Ιμπεριαλιστές και το ενδιαφέρον τους για τις πηγές ενεργείας της χώρας σας, και παράλληλα πιστεύουμε ότι θα πετύχετε ώστε ο καταστροφικός πόλεμος μεταξύ Ιραν-Ιρακ να τερματιστεί αμέσως.

Αγαπητοί συντρόφοι, νάστε βέβαιοι ότι παρακολουθούμε με πολύ ενδιαφέρον κάθε εξέλιξη στη χώρα σας, πούναι τόσο γειτονική με τη δική-μας, και θεωρούμε κάθε δική σας επιτυχία και σαν δική μας.

Με την ευκαιρία των 40 χρόνων του κόμματός σας, σας βεβαιώνουμε για ακόμα μια φορά ότι μπορείτε να υπολογίζετε στην ειλικρινή φιλία και αλληλεγγύη μας. Πιστοί στα ιδανικά της διεθνιστικής αλληλεγγύης θάμαστε πάντα μαζί σας, στους δύσκολους αγώνες σας, αλλά και στο γιορτασμό αυτής της σημαντικής για το κόμμα σας επετείου».

Χαραυγή 3 Οκτ. 1981

Ο κ. Παπαϊωάννου έστειλε προς το Τουντεχ Περσίας το πιο πάνω χαιρετισμό. Ο κ. Παπαϊωάννου είναι ο γ.γ. του ΑΚΕΛ. Είναι ο γ.γ. του ΑΚΕΛ εδώ και μερικές δεκαετίες. Ίσως να είναι γ.γ. του ΑΚΕΛ απο τον καιρο που ιδρύθηκε και το Τουντεχ! Γι' αυτό λόγω πείρας ... πήρε κόλλα και μολύβι κι' έστειλε τους «διεθνιστικούς-του χαιρετισμούς» προς το Τουντεχ ...

Έχω μερικές απορίες ...

α) Θεωρεί ο κ. γ.γ. του ΑΚΕΛ ότι οι Κύπριοι και ειδικά οι αριστεροί είναι ηλίθιοι;

β) Μήπως ο κ. γ.γ. έστειλε τον χαιρετισμό του απο κανένα άλλο πλανήτη;

γ) Μήπως νομίζει ότι οι Κύπριοι Αριστεροί τρώνε κουτόχορτο και μπορεί να τους κοροϊδέυει;

δ) ή μήπως λόγω ύπαρξης «γραμμής» και «ταύτισης» όλα μπορούν να συμβαίνουν εκτός που να σφάλει ο κ. γ.γ. ...

Προσωπικά πιστεύω ότι ο γ.γ. δεν δικαιούται να εκθέτει σε τέτοιο βαθμό τους κυπρίους αριστερούς. Είτε ανήκουν στο κόμμα του η οπουδήποτε αλλού. Και εξουγούμαι, με μια ερώτηση σε όλα τα μέλη που διάβασαν αυτόν

τον αισχρο χαιρετισμό. Διάβασαν πούθενά το όνομα Χομείνι; Διάβασαν πούθενά ότι γίνονται καθημερινά εκτελέσεις και σφαγές αριστερών; Διάβασαν πούθενά ότι η επανάσταση του περσικού λαού λοξοδρόμησε σ' ένα θεοκρατικό πιο φασιστικό καθεστώς απο του Σάχη; Ασφαλώς ΟΧΙ. Γιατι; Γιατι και πως το λμα ο κ. γ.γ. να γραφει ότι παρακολουθεί (!!!) τις εξελίξεις;

Το Τουντεχ, στο οποίο έστειλε τους χαιρετισμούς του ο κ. γ.γ. είναι το πιο πορωμένο σταλινικό κόμμα ίσως του κόσμου. Αυτά δεν τα λέω εγώ.

«Μούκανε εντύπωση ο δριμύτατος τρόπος με τον οποίο τόσο αυτός, (ο Μπάνι Σαντρ) όσο και οι Μουτζαχεντιν, επέκριναν την «οппορτουниστική» στάση του Τουντεχ απέναντι τους, που δεν διστάζει να καταδίξει τους αγωνιστές τους στην αμείλικτη «δικαιοσύνη» του Χομείνι και των φανατικών κληρικών του. Όταν υπεστήριξα ότι ίσως πρόκειται για υπερβολές, με σίγασαν δίνοντας μου να μελετήσω συντριπτικά έγγραφα ντοκουμέντα τους, που με ονόματα, ημερομηνίες, γεγονότα καταγγέλλουν την «οппορτουниστική προδοσία» του Τουντεχ απέναντι τους. Δεν πρόκειται εδώ να επεκταθώ στο θέμα αυτό.

Οι Σοβιετικοί, όπως και το Τουντεχ, ευθυγραμμίζονται ακόμα με το καθεστώς Χομείνι, το καλύπτουν, του προσφέρουν πολύτιμες πληροφορίες κάθε είδους. Π.χ. όταν έπεσε το «μυστηριώδες» αργεντινο αεροπλάνο σε σοβιετικό έδαφος, το Κρεμλίνο είχε την εμπρακτική απόδειξη ότι κάποιο εμπόριο όπλων κι' ανταλλακτικών διεξαγόταν ανάμεσα στο Ισραήλ και ορισμένους κύκλους του Ιραν. Αλλά κράτησαν «σιγή ιχθύος» για να καλύψουν το καθεστώς της Τεχεράνης.

Ο Μπάνι Σαντρ μου επιβεβαίωσε αυτή την εκδοχή.

Σε αντάλλαγμα τέτοιων κι' άλλων πιο πολύτιμων υπηρεσιών το καθεστώς της Τεχεράνης ανέχεται το Τουντεχ, τη μόνη δύναμη της Αριστερας, που έχει εως τώρα αποφύγει τις καταδίξεις και τον βαρύτερο φόρο αίματος που όλες οι άλλες επαναστατικές και δημοκρατικές δυνάμεις της χώρας έχουν πληρώσει και πληρώνουν». (Αποσπασμα συνέντευξης στον Μ.Ν. Ραπτή, του εξόριστου Μπάνι Σαντρ και Ρατζαβί στο Βήμα Αθηνών, 4 Οκτωβ. 1981)

Αλλά οπωσδήποτε όλα αυτά για τον γ.γ. του ΑΚΕΛ είναι αδύνατο να συμβαίνουν. Το ότι τα ραδιόφωνα καθημερινά ανα-

φέρουν ότι 20 και 30 αριστεροί «μουτζαχεντιν» εκτελούνται αυτά ίσως να είναι ο πανταχού παρων ιμπεριαλιστικός δάκτυλος. Αλλά τότε γιατί δεν τον καταγγέλει; Γιατι σιωπα η ηγεσία του ΑΚΕΛ στην εξολόθρευση Αριστερών; Γιατι σιωπα και η ηγεσία του Κρεμλίνου.

Όλα παίζονται με τρομερή απανθρωπία. Επειδή ο Χομείνι δεν είναι τόσο επιθετικός ενάντια στην εισβολή στο Αφγανισταν ας εκτελεί όχι 30 και 40 αλλά και 100 την ημέρα. Η Διεθνιστική Αλληλεγγύη πάει του βρόντου και τη θέση της παίρνουν οι «διεθνιστικοί χαιρετισμοί»...

Αλλά αν εγώ έχω την ευκαιρία να διαμαρτυρηθώ μέσω της Σ.Ε. ποιο μέσο έχουν οι χιλιάδες μέλη του ΑΚΕΛ που αν το μήσουν να απορήσουν μονάχα θα «εκτελεστούν» απο την σταλινική ηγεσία με διάφορες ετικέτες όχι τόσο διαφορετικές που μας κόλλησαν εμεις κάποιιοι άλλοι ...

**

Είναι στίγμα και ντροπή τη στιγμή που αριστεροί εκτελούνται γιατί παλεύουν ενάντια σ' ένα βάρβαρο καθεστώς και σαν να μη συμβαίνει τίποτε να στέλλει τους χαιρετισμούς του σ' ένα «κομμουνιστικό» κόμμα που στηρίζει αυτο το καθεστώς. Ας διερωτηθουν οι απλοι αριστεροί: πως συμβαίνει ο «μαρξί-

σμος» του Τουντεχ να συμβιβάζεται με τον Θεοκρατισμό του Χομείνι;

Αν διερωτηθουν και τα βρουν μπάστούνια, ας ρωτήσουν τον γ.γ. του κόμματός τους να τους πει. Η πιθανότητα ότι οι αριστεροί (όχι του Τουντεχ) στην Περσία καταδιώκοντά, θα γίνει αμέσως βεβαιότητα με τον τρόπο που θα κλείσουν το στόμα σε κάθε τίμιο ακελικό που θα ζητήσει εξηγήσεις γι' αυτή την κατάντια.

Τελειώνοντας θέλω να πω, ότι οι απορίες μου είναι κατηγορίες. α) Οι Κύπριοι αριστεροί δεν είναι ηλίθιοι αλλά πρέπει να ζητήσουν δημοκρατία στο κόμμα για να αποφεύγονται τέτοιου είδους «χαιρετισμοί». β) Ο γ.γ. του ΑΚΕΛ δεν ζει σε κανένα πλανήτη, αλλά είναι γ.γ. του κόμματός εδώ και μερικές δεκαετίες και έχει εφαρμόσει τέτοια «δημοκρατία» στο κόμμα, που μπορεί μόνος του να στέλλει χαιρετισμούς όπου θέλει και να γράφει ότι θέλει. γ) Οι κύπριοι αριστεροί μια μέρα πρέπει να ζητήσουν απ' αυτούς που προσφέρουν το κουτόχορτο να το φάνε οι ίδιοι. Και δ) Αν η ηγεσία του Κρεμλίνου εγκατέλειψε την πάλη των λαών για αυτοδιάθεση και σοσιαλισμό, υποστηρίζοντας Θεοκρατικά βάρβαρα καθεστώτα για οικονομικούς πολιτικοστρατιωτικούς λόγους, οι πραγματικοί αριστεροί δεν πρέπει να λιποψυχίσουν αλλά να βροντοφωνάζουν ότι η Διεθνιστική Αλληλεγγύη δεν γίνεται με επιστολές, αλλά στην Πράξη. Διότι, αν ο ιμπεριαλισμός παραμονεύει (και πραγματικά παραμονεύει), έχουμε καθήκο να του φράξουμε το δρόμο ματαιώνοντας κάθε υποστηρίξη στους φυσικούς του συμμάχους. Και σύμμαχοι μπορεί να είναι ένα θεοκρατικό καθεστώς στη Περσία, που είναι μόνο αντιαμερικανικό απο θρησκευτικό φανατισμό και μόνο, η μια γραφειοκρατία, στυλ Πολωνίας, που διάλυσε τα πάντα, με αποτέλεσμα εκατομμύρια εργάτες να θεωρούνται παρασυρμένοι απο τον ιμπεριαλιστικό δάκτυλο!

Θέλω τέλος να ομολογήσω πως, ότι έγραψα, το έγραψα οργανωμένος. Και πιστεύω ότι είναι ένα γνήσιο συναίσθημα μπροστα στην κατάφορη παραβίαση του «η δύναμη του σοσιαλισμού βρίσκεται στην αλήθεια» κάτι που όφειλαν να σέβονται αυτοι που κάνουν πως τον διακηρύσσουν (τον σοσιαλισμό) εδώ και τόσα χρόνια. Ειδικά όμως στην Κύπρο έπαψαν και να μιλουν γι' αυτόν ...

Κλείνοντας θέλω να κάνω μια παράκληση προς τους ακελικούς συντρόφους. Να διαμαρτυρηθουν μέσα στο κόμμα τους γι' αυτή την κατάσταση. Οι συννέπειες θα είναι ασφαλώς μικρότερες απο τις εκτελέσεις των αριστερών αγωνιστών της Περσίας που προδάνει το Τουντεχ, στο οποίο στέλλει τους χαιρετισμούς του ο γ.γ. του ΑΚΕΛ.

Θα είναι μια πράξη τίμια και σωστή. Μια πράξη αληθινής διεθνιστικής αλληλεγγύης. Στους συντρόφους που ίσως να πέφτουν νεκροι στο απόσπασμα τη στιγμή που πρέπει να πάρουμε αμέσως την απόφαση.

Γ. Τζίβας

Σημείωση

«Οι κομμουνιστές δεν έχουν τίποτα να κρύψουν, κι' όλα πρέπει φανερα να τα λένε»

ΛΕΝΙΝ

Εκτος κι' αν ήταν κι' αυτός παρασυρμένος απο κανένα ιμπεριαλιστικό δάκτυλο.

Άλλη μια φουρνιά αριστερών μουτζαχεντιν στην κρεμάλα. Οι χαιρετισμοί του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ στάληκαν σ' αυτούς που στηρίζουν αυτούς τράβηξαν τα κασόνια

Με σηκωμένη τη γροθιά, οι «μουτζαχεντιν ελ χαλκ» τραγουδουν τη «διεθνη», σε μια μαζική συγκέντρωσή τους, στην πλατεία Αζαντιλε της Τεχεράνης. Οι «μουτζαχεντιν», είναι οι κυριότεροι αντίπαλοι των μουλάδων

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ — ΕΡΓΑΤΕΣ

Στοιχεία απο έκθεση της Παγκόσμιας Τράπεζας

Σύμφωνα με πρόσφατη έκθεση της παγκόσμιας Τράπεζας τα εμβάσματα εργατων χωρων του τρίτου κόσμου που εργάζονται στο εξωτερικό επέφεραν για τις χώρες τους το ποσο των 24 δισεκατομμυρίων δολλαριων κατα το 1980.

Οι μετανάστες-εργάτες συγκεντρώνουνταν παραδοσιακά στην Ευρώπη ενω τελευταία η περιοχή του περσικού κόλπου έχει προσελκύσει μεγάλους αριθμους εργατων. Χώρες όπως η Γιουγκοσλαβία την Τουρκία, την Ελλάδα την Πορτογαλλία και το Μπαρόκκο ήταν ανάμεσα σ' αυτές που επωφελούνταν σημαντικά απο τα εμβάσματα των εργατων τους στην Ευρώπη (3 δισ. δολλάρια για τη Γιουγκοσλαβία, 1 δισ. για την Τουρκία το 1978).

Οι μετανάστες εργάτες στις χώρες του κόλπου προέρχονται κυρίως απο τις Αραβικές χώρες (Αίγυπτος, Ιορδανία, Συρία, Υεμένη) και απο την Νότιο Ασία (Ινδία, Πακισταν και Μπαγκλαντές) ενω τώρα αρχίζουν να πληθαίνουν οι μετανάστες-εργάτες με προσέλευση την Ανατολική Ασία.

Οι ανειδίκευτοι εργάτες στις χώρες του κόλπου τείνουν να στέλνουν στις χώρες τους σημαντικά ποσα γιατί κατα κανόνα δεν έχουν μαζί τους τις οικογένειες τους.

Η τάση όμως για αύξηση των εμβασμάτων σταματα σε κάποιο στάδιο όταν ικανοποιούνται οι βασικές ανάγκες της οικογένειας ενω η πορεία θα είναι προς μείωση των εμβασμάτων λόγω της αύξησης του κόστους ζωής σ' αυτές τις χώρες.

Σύμφωνα με την έκθεση της Παγκ. Τράπεζας, η εμπειρία της Ευρώπης αποδεικνύει πως υπάρχουν όρια στον αριθμό των ξένων εργατων που μια χώρα μπορεί να επιτρέψει. Οπως είναι γνωστό, η Παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού έχει σπρώξει όλες σχεδόν τις χώρες της Ευρώπης στην επιβολή σκληρων περιορισμων στους αριθμους ξένων εργατων, ενω χώρες όπως η Δυτική Γερμανία έχουν διώξει δεκάδες χιλιάδες Έλληνες και Τούρκους εργάτες, πράγμα που πρόσθεσε πολλά προβλήματα στις ήδη προβληματικές οικονομίες των χωρων αυτων (όχι μόνο ανεργία αλλά αφαίρεση σημαντικων πόρων για ανάπτυξη κ.ά.)

Σύμφωνα, πάλι, με την Έκθεση, οι Αραβικές χώρες θ' ακολουθήσουν μια παρόμοια με την Ευρώπη πορεία στον τομέα της πολιτικής τους απέναντι στους ξένους εργάτες.

Στις χώρες της Μέσης Ανατολής το πρόβλημα είναι ήδη οξυ λόγω του γεγονότος ότι έχουν τη μεγαλύτερη αναλογία ξένων εργατων προς ντόπιους. Βέβαια οι χώρες αυτές βαρύνονται ακόμα σε μεγάλο βαθμό απο την εργασία των μεταναστων - εργατων και οι προοπτικές για απορρόφηση τους είναι κάπως καλύτερες παρα ότι στην Ευρώπη.

Σύμφωνα πάντα με τη έκθεση.

«Μακροπρόθεσμα όμως, οι προοπτικές για αυξημένη εργοδότηση μεταναστων εργατων δεν εμφανίζονται αισιόδοξες ούτε σ' αυτή την περιοχή. Έτσι, εκτος αν αναπτυχθουν νέοι «πό-

λοι» μετανάστευσης, οι χώρες που «εξάγουν» εργάτες θα βρουν ότι η εισροή εμβασμάτων δεν θα αναπτυχθεί με τους ίδιους ρυθμους όπως στο παρελθον».

Όλα τα πιο πάνω αποτελούν μια σαφή προειδοποίηση τόσο για τον Κυπριακό καπιταλισμό όσο και για το κυπριακό εργτικό κίνημα. Έστω κι αν πιστέψουμε ότι το ποσοστό ανεργίας είναι 3% σήμερα (δεν περιλαμβάνονται αυτοι που δεν

εγγράφονται άνεργοι ή οι υποαπασχολούμενοι κλπ) το ποσοστό αυτο θα ξεπερνούσε ίσως το 9% αν επαναπατρίζονταν όλοι οι Κύπριοι εργάτες που εργοδοτούνται προσωρινά στο εξωτερικό. Αν προσθέσουμε τους χιλιάδες Κύπριους που αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν κατα καιρους πιο μόνιμα, κυρίως στην Ευρώπη μπορούμε να φανταστούμε το αστρονομικό ποσοστό ανεργίας που θα υπήρχε.

Αυτο αποδεικνύει για άλλη

μια φορά την αδυναμία του κυπριακού καπιταλισμού να αναπτύξει παραγωγικά την οικονομία σε επίπεδα που να προσφέρουν το δικαίωμα εργασίας σε κάθε Κύπριο. Φανερόνεται ακόμα πόσο κάλπικο είναι το περίφημο κυπριακό «οικονομικό θαύμα».

Γιατι τέλος, πέρα απο τα νούμερα και τους πρόσκαιρους παράγοντες (ένας απο τους οποίους είναι και η μετανάστευση εργατων) που έστησαν το «οικονομικό θαύμα» των βιομηχάνων και των πλουσιών, αυτο κτίστη-

κε απο τους κύπριους εργάτες πολλοι απο τους οποίους αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την οικογένεια τους και το γνώριμο περιβάλλον που συνήθισαν να ζουν για να χτίσουν τη μοίρα τους στις διάφορες γωνιες της γης. Σήμερα μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού, φαίνεται πως όπως λέει και το τραγούδι, «οι τόποι λείψανε τη μοίρα μας να χτίσουμε».

Ή αν όχι σήμερα, στο όχι πολυ μακρυνο μέλλον.

Δέλτα Μ.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΣΤΗΝ ΕΚΦΡΑΣΗ Ο δικτάτορας του Σαλβατορ στις Η.Π.Α.

Το τελευταίο δεκαπενθήμερο του Σεπτέμβρη, χρησιμοποιώντας σαν δικαιολογία την Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, έφτασε στες Ενωμένες Πολιτείες, ο πρόεδρος του καθεστώτος του Ελ Σαλβατορ, Χαλε Ναπολέον Ντουάρτε. Αμέσως μετα την άφιξη του άρχισε τες επαφες με τους ιμπεριαλιστικους κύκλους της αμερικάνικης κυβέρνησης και του κογκρέσου - πατρωνες του.

Βασικός σκοπος της επίσκεψης του Ντουάρτε ήταν η «διαφημιστική καμπάνια» του αιμοσταγους καθεστώτος του, με στόχο την αύξηση της στρατιωτικής και οικονομικής βοήθειας που παρέχει ο ιμπεριαλισμος για να διατηρηθεί στην εξουσία, — παρα την λαϊ-

κή αντίδραση, — το καθεστώτος των πιστων υπηρετων-του.

Παρ' όλη την στρατιωτική και οικονομική βοήθεια που έχει δώσει μέχρι στιγμής ο ιμπεριαλισμος στο καθεστώτος του Ντουάρτε, οι αριστερες δυνάμεις κάτω απο την πολιτική ηγεσία του FDR και την στρατιωτική καθοδήγηση του FMLN, συνεχίζουν αδιάκοπα τον αγώνα τους. Είναι γεγονός ότι το τελευταίο διάστημα, ο ρυθμος των συγκρούσεων μαζικής κλίμακας μεταξυ των αριστερων δυνάμεων και των δυνάμεων του καθεστώτος έχει μειωθεί. Αυτο όμως δεν σημαίνει ότι οι αριστερες δυνάμεις μετα τις μαζικές επιθέσεις του περασμένου χρόνου έχουν μειώσει την δραστηριότητα-τους.

Ο αγώνας των καθηγητων και το ΑΚΕΛ

Σύντροφοι της Εκφρασης

Η εκατομμυριοστη εικοστή έκτη ένδειξη (για το 1981) του συμβιβασμού και της υποταγής της ηγεσίας του ΑΚΕΛ στη Δηκοϊκή κυβέρνηση και την αστική τάξη σημειώθηκε πριν λίγες μέρες όταν η «Χαραυγή» εκφραστικό όργανο του ΑΚΕΛ πήρε θέση για τα μέτρα αγώνα που εξαγγείλε η ΟΕΛΜΕΚ - η συνδικαλιστική οργάνωση των καθηγητων - για να αντιμετωπίσει τις κυβερνητικές αυθαιρεσίες.

Οπως είναι γνωστο η Κυβέρνηση υπαναχώρησε πάνω στο θέμα της δημιουργίας αριθμου θέσεων για συντονιστες καθηγητες και ταυτόχρονα αδίκησε καθηγητες στο θέμα των μετακινήσεων - μεταθέσεων και καθηγητες ταλαιπωρούνται για 6 χρόνια πηγαينوερχόμενοι κάθε πρωί και μεσημέρι στο τόπο δουλειας τους (που πολλές φορές απέχει περισσότερο απο 30 μίλια).

Η ευθύνη για την κατάσταση αυτη βαρύνει αποκλειστικά την κυβέρνηση. Η ΟΕΛΜΕΚ σωστα ενεργώντας κήρυξε μέτρα αγώνα και στάση εργασίας την Τετάρτη 7 Οχτώβρη 1981.

Η «Χαραυγή» παίρνει θέση για το θέμα στη στήλη «Απόψεις και σχόλια» (4 Ο-

χτώβρη 1981 σελ. 3) και με τον τίτλο «Ν' αποτραπεί η ανωμαλία» (βλέπετε η μικρονοικοκυραίοι του ΑΚΕΛ δεν μπορούν να βλέπουν ανθρώπους να αγωνίζονται, το θεωρούν ανωμαλία κι είναι απο τους καλύτερους θιασώτες της κοινωνικής τάξης και ασφαλείας) βάζει στο ίδιο τσουβάλι αδικούντες και αδικούμενους και ζητα απο τις ΔΥΟ ΠΛΕΥΡΕΣ να επιδείξουν καλή θέληση.

Πιο κάτω γράφει «πρωτίστως η κυβέρνηση» (να προχωρήσει) αλλά η ισοπεδωτική τοποθέτηση του ΑΚΕΛ προχωρεί ακάθεκτη. «Οι δυο πλευρες να καθήσουν ΑΜΕΣΩΣ στην τράπεζα των διαπραγματεύσεων και να βρουν την λύση των διαφορων τους» γράφει χωρις να παίρνει θέση για το ποιος ευθύνεται γι' αυτην την κατάσταση και χωρις να αναφέρει ότι η συνδικαλιστική οργάνωση των καθηγητων πριν φτάσει στην κήρυξη στάσης εργασίας κάθισε πολλές φορές στην τράπεζα των διαπραγματεύσεων και η κυβέρνηση την κοροϊδευε.

Γενική τοποθέτηση: Εμπρος λοιπον εργαζόμενοι, το κόμμα της εργατίας (και φυσικά της επανάστασης) σας καλει να λύσετε τα προβλήματα σας με την εργοδοσία σας με... καλή θέληση.

Γιώργος Μ. Καθηγητης

Απ' εναντίας, το διάστημα αυτο έχει χαρακτηριστεί σαν περίοδος αναδιοργάνωσης και ανασύνταξης των αριστερων δυνάμεων. Σύμφωνα με ξένους ανταποκριτες, στες ελεύθερες περιοχες του Ελ Σαλβατορ, που βρίσκονται κάτω απο τον έλεγχο των αριστερων δυνάμεων, παρατηρείται οργασμος πολιτικής και οργανωτικής δουλειας.

Ο Ντουάρτε έφτασε στην Ουάσιγκτων ζητώντας απο τους πατρωνες του περισσότερη βοήθεια, κουνώντας τον μπάμπολα της κατάληψης της εξουσίας απο τες αριστερες δυνάμεις. Κατάσταση που κατ' ουδένα λόγο δεν θα είναι ευχάριστη για τον ιμπεριαλισμο.

Χρησιμοποιώντας το τέχνασμα της διεξαγωγής «εκλογων» την ερχόμενη Άνοιξη ο Ντουάρτε προσπάθησε να παρουσιάσει το καθεστώτος του διאלλακτικό και διατεθειμένο να λύσει τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα. Το τέχνασμα των «εκλογων» φαίνεται να είναι καλοστημένο, προσπαθώντας να απομονώσει τες αριστερες δυνάμεις μπροστα στη διεθνη κοινή γνώμη.

Ρωτηθείς απο δημοσιογράφους σχετικά με τις εκλογες, και την στάση του καθεστώτος του εναντι των αριστερων δυνάμεων ο Ντουάρτε υποστήριξε ότι θα επιτραπεί στες αριστερες δυνά-

μεις να συμμετάσχουν στες εκλογες με τον όρο να καταθέσουν τον οπλισμό τους και να καταδικάσουν την χρησιμοποίηση βίας. Με την διεξαγωγή εκλογων προσπαθεί να καταφέρει εκείνο που για αρκετο καιρο δεν κατάφεραν να κάνουν α στρατεύματα του με την βοήθεια των αμερικανων στρατιωτικων συμβούλων.

Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμος δίνει αυτη την στιγμή βοήθεια ύψους 114 εκατ. δολλαριων. Σε δηλώσεις που έκανε ο Ντουάρτε, ζήτησε την αύξηση της βοήθειας στα 300 εκατ. δολλάρια, υποστηρίζοντας ότι η αύξηση της βοήθειας είναι απαραίτητη για την διατήρηση του καθεστώτος του στην εξουσία.

Ενω ο Ντουάρτε είχε επαφες με τους διάφορους αξιωματούχους της κυβέρνησης Ρήγγαν, το κογκρέσο αποφάσισε ότι η Κυβέρνηση όποτε προτίθεται να παραχωρήσει στρατιωτική ή οικονομική βοήθεια στο Ελ Σαλβατορ, πρέπει να αποδείξει ότι πραγματοποιήθηκε πρόοδος στην εσωτερική κατάσταση και στην εφαρμογή των ανθρωπινων δικαιωμάτων στο Ελ Σαλβατορ. (Αυτη η απόφαση θυμίζει παρόμοια στάση του κογκρέσου εναντι του κυπριακού προβλήματος).

Η απόφαση αυτη στόχευε κατά κύριο λόγο στην αποσίωψη των ποικίλων εντόνων αντιδράσεων, εναντίον της

Συνέχεια στη σελ. 6

Κυβερνητικές Εξετάσεις:

Γραφειοκρατία και ταλαιπωρία

Αγαπητη Εκφραση,

Όταν ο Πρόεδρος μιλούσε για πάταξη των ατασθαλιων στην δημόσια υπηρεσία, 400 άνεργοι επιστήμονες υποψήφιοι για ορισμένες κυβερνητικές θέσεις έδιναν εξετάσεις - για να καταλάβουν λίγες μέρες αργότερα ότι τους είχε κοροϊδέψει η γραφειοκρατία για ακόμη μια φορά, και οι εξετάσεις είχαν ακυρωθεί (αναρωτηθήκαμε όλοι αν είναι για το «δημόσιο συμφέρον»).

Οι ίδιες θέσεις, μας πληροφόρησαν «οι αρμόδιοι», είχαν ξαναπροκηρυχθεί στο παρελθον, και ξανάγιναν εξετάσεις οι οποίες τελικά είχαν την ίδια τύχη. Περιστον να ρωτήσουμε αν στάληκαν επιστολες για πληροφόρηση.

Τώρα για τρίτη φορά ξαναπροκηρύσσονται οι ίδιες θέσεις, και οι υποψήφιοι θα παρακαθήσουν σε ακριβως τις

ίδιες εξετάσεις (αν έχουν το κουράγιο). Ο λόγος; «Άλλαξε το σχέδιο υπηρεσίας, έτσι οι υποψήφιοι πρέπει να περάσουν ΠΡΩΤΑ τις εξετάσεις να πάρουν το κατάλληλο πιστοποιητικό, για να δικαιούνται να υποβάλουν αίτηση για τις θέσεις». (δηλ. μια διαδικασία εντελως διαφορετική!!)

Τα πιο πάνω είναι λαμ-προ παράδειγμα των μέτρων που έλαβε η κυβέρνηση μας για να βοηθήσει τους άνεργους επιστήμονες και να κάμει την κρατική μηχανή πιο «παραγωγική».

Ένας πολίτης του «Κράτους Ευημερίας» ΥΓ: «Κράτος ευημερίας» ήταν ο όρος τον οποίο χρησιμοποίησε σε μια πρόσφατη ομιλία του ο υπουργος Οικονομικων κ. Αυθέντιου για να χαρακτηρίσει την κατάσταση στην Κύπρο!!!

Μετα τη νίκη του ΠΑΣΟΚ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΤΙ ΑΛΛΑΖΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ;

Η εκλογή της πρώτης σοσιαλιστικής κυβέρνησης στην ιστορία της Ελλάδας έχει προκαλέσει τεράστιο ενδιαφέρον και συζητήσεις για τις πιθανές επιπτώσεις στην Κύπρο. Συνεισφέροντας σ' αυτή τη συζήτηση δημοσιεύουμε σήμερα δυο διαφορετικές απόψεις πάνω στο θέμα ανοίγοντας τις στήλες της Σοσιαλιστικής Εκφρασης σε όλους τους αναγνώστες μας που θέλουν να εκφράσουν απόψεις.

Οι θέσεις που μπαίνουν εδώ δεν εκφράζουν αναγκαστικά τη Συντακτική Επιτροπή.

Επιβράδυνση των υποχωρήσεων;

Μετα τον πρώτο ενθουσιασμό για την πώση της δεξιάς στην Ελλάδα και την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, στη σκέψη κάθε Κυπρίου αριστερού αρχίζει να κυριαρχεί το ερώτημα: Τι γίνεται με την Κύπρο; δημιουργούνται νέες ελπίδες ή τα πράγματα θα συνεχίσουν όπως και πριν; ή, ακόμα χειρότερα, δημιουργούνται νέοι κίνδυνοι;

Το Κυπριακό ήταν πάντα για τις Ελληνικές Κυβερνήσεις μια ενόχληση. Το γεγονός ότι καμμία δεν ήταν σε θέση να το λύσει έδινε την ευκαιρία στην αντιπολίτευση να το εκμεταλλευτεί και να δημαγωγήσει. Η μόνη κυβέρνηση που προσπαθούσε να δώσει μια δυναμική λύση στο Κυπριακό ήταν η Χούντα του Ιωαννίδη που οδήγησε στην καταστροφή του 74 και την δική της κατάρρευση.

Το κλειδί της αδυναμίας των Ελληνικών κυβερνήσεων να λύσουν το Κυπριακό ήταν κύρια η συμμετοχή της Ελλάδας στο Νάτο και κατ'επίκταση η προσκόλλησή τους στην «εθνική» αντιμετώπιση του θέματος. Χωρίς μια τολμηρή ταξική προσέγγιση, χωρίς την διέξοδο μιας σοσιαλιστικής λύσης για την Κύπρο το Εθνικό πρόβλημα είναι άλυτο. Αν λάβουμε υπ'όψη την στρατιωτική υπεροχή της Τουρκίας στον Κυπριακό χώρο, οποιεσδήποτε συνομιλίες, ενδοκυπριακές ή άλλες, αναπόφευκτα οδηγούν βήμα με βήμα στην πλήρη αποδοχή των όρων του Ντενκκας. Με τη σειρά τους αναπόφευκτα οδηγούν στην διχοτόμηση και τη διπλή Ένωση.

Οι προθέσεις του Α. Παπανδρέου για το Κυπριακό δεν έχουν ακόμα ξεκαθαριστεί πλήρως. Από τις μέχρι σήμερα ενέργειές του, δυο πράγματα μπορούν να λεχθούν: Το πρώτο είναι πως πραγματικά θεωρεί το Κυπριακό σαν θέμα προτεραιότητας και επιζητεί να διαμορφώσει την πολιτική του σ' αυτό όσο γίνεται πιο γρήγορα. Το δεύτερο είναι ότι θέλει να πετύχει μια «εθνική» συνεργασία στη Κύπρο και ν' αποφύγει τη σοσιαλιστική προοπτική. Αυτή είναι η σημασία των διαφυλάξεων του με τον Δρα Λυσσαρίδη, τον Πρόεδρο Κυπριανού και με τον Γ.Γ του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου.

Είναι φανερό πως ο κ. Παπανδρέου επιδιώκει μια λαϊκομετωπική πολιτική στο Κυπριακό. Αυτό προεξόφλα

σε μεγάλο βαθμό την αδυναμία και αυτής της Ελληνικής Κυβέρνησης να λύσει το πρόβλημα. Στην καλύτερη περίπτωση θα υπάρξει μια επιβράδυνση των υποχωρήσεων και στη χειρότερη συνέχιση της ίδιας γνωστής πορείας προς τη διχοτόμηση.

Οι πιθανότητες να φτάσουμε σε μια «πατριωτική» συνεργασία ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ - ΔΗΚΟ είναι πολύ σοβαρές. Δυσκολίες υπάρχουν, η πιο άμεση από τις οποίες είναι η αντιμετώπιση των προτάσεων Βάλντχαϊμ. Ωστόσο αυτές είναι λιγώτερο σημαντικές από την αδυναμία της δημιουργίας μιας βιώσιμης διακυβέρνησης της Κύπρου με την αντιπολίτευση ενος από τα αριστερά κόμματα. Με την ΕΔΕΚ στην αντιπολίτευση θάνατο δύσκολη η συνεργασία με την Ελληνική κυβέρνηση ενώ με το ΑΚΕΛ στην αντιπολίτευση δεν μπορεί να σταθεί μια Κυπριακή Κυβέρνηση.

Μια νέα συνεργασία ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ-ΔΗΚΟ είναι καταδικασμένη να αποτύχει και πάλι, γιατί δεν θάνατο σε θέση να επιβάλει τολμηρά σοσιαλιστικά μέτρα. Ταυτόχρονα όμως θα δώσει την ευκαιρία στις αριστερές μάζες να πολιτικοποιηθούν περισσότερο και να κρίνουν τις ηγεσίες τους. Αυτές οι μάζες θα σπρώχνουν ολοένα και πιο έντονα στη μόνη σωστή πορεία - την άνοδο μιας αριστερής κυβέρνησης και στη Κύπρο, για την προώθηση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος.

Με το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία η προοπτική μιας αριστερής Κυβέρνησης γίνεται περισσότερο πιστευτή. Αυτό και μόνο το γεγονός αποτελεί ποιοτική αλλαγή στην πολιτική σκηνή της Κύπρου. Ο αγώνας για την υλοποίησή τους είναι σήμερα το πρώτο καθήκον του κινήματος. Κι αν ακόμα το ΠΑΣΟΚ αποτύχει να προσφέρει οτιδήποτε άλλο στην Κύπρο, τα ευεργετικά αποτελέσματα της μεγάλης του νίκης θα επηρεάσουν τις πολιτικές εξελίξεις στο νησί.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΔΥΟ ΑΠΟΨΕΙΣ

Διπλή Ένωση;

Στις 18 Οκτωβρίου πριν τα μεσάνυχτα, μερικές δεκάδες άτομα μαζεύτηκαν στην πλατεία Ελευθερίας για να γιορτάσουν τη νίκη του ΠΑΣΟΚ. Ανάμεσα τους και αρκετοί από μας της Αριστερας πτέρυγας της ΕΔΕΚ με τις κόκκινες σημαίες του Δώρου Λοΐζου. Μερικά αυτοκίνητα γύριζαν τη Λευκωσία κορνάροντας και ανεμίζοντας τη σημαία της ΕΔΕΚ.

Φυσικά δεν ήμουν εκεί γιατί πίστεψα ότι το ΠΑΣΟΚ θα φέρει σοσιαλισμό, ή γιατί θα εφαρμόσει τα μέσα απ'όσα υποσχέθηκε. Όμως σίγουρα η νίκη του ΠΑΣΟΚ είναι μια πρόοδος για το εργατικό κίνημα της Ελλάδας γιατί του διανοίγει προοπτικές αγώνα μέσα σε πιο δημοκρατικές συνθήκες. Κι ότι είναι πρόοδος για το εργατικό κίνημα μιας χώρας, είναι πρόοδος για ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Και για το Κυπριακό.

Και θυμάμαι την τουρκική ειρηνευτική επιχείρηση του 1974 την έκανε η «σοσιαλδημοκρατική» κυβέρνηση του Ετζεβίτ.

Κάποιος ενωτικός μαρξιστής στην πλατεία είπε: «Ακόμα και για τη διπλή ένωση πρέπει ν' αγωνιστούμε!» Να λοιπόν σκεφτώμαι που και σ' αυτό μπορεί να δοθεί αγωνιστικό περικύλισμα.

Η εξέλιξη του κυπριακού ζητήματος έχει μια πολύ σκληρή λογική. Όταν πριν το 60 έμπαινε το ζήτημα της ένωσης ολόκληρης της Κύπρου με την Ελλάδα ο διεθνής καπιταλισμός θέλησε μια πιο συμφέρουσα μοίραση. Έτσι οι συμφωνίες της Ζυρίχης έδιναν στους Άγγλους τις στρατιωτικές βάσεις και συνέτειναν εις το να ενταθούν οι διακοινοτικές αντιθέσεις. Το 1974 το πραξικόπημα επέδωξε τη διπλή ένωση (κάτω από το προσωπείο του ένωση και μόνον ένωση).

Κατάφερε την ντε φάκτο διχοτόμηση με ουσιαστική Ένωση της «βόρειας» Κύπρου με την Τουρκία. Αυτό που λείπει για να συμπληρωθεί το σενάριο είναι η υποταγή της υπόλοιπης Κύπρου στην Ελλάδα.

Ως ένα σημείο είναι ήδη γεγονός. Ο στρατός ελέγχεται όπως πάντα από Έλληνες αξιωματικούς. Τα ελληνικά στρατιωτικά αποσπάσματα είναι ήδη μια δύναμη. Η παιδεία είναι αυτή που καθορίζει το ελληνικό κράτος. Η οικονομική εξάρτηση μετά το 1974 μεγάλωσε πολύ. Η Ελληνοκυπριακή αστική τάξη έχασε κατά πολύ την πίστη της ότι θα μπορούσε να διατηρήσει ανεξάρτητη δική της οντότητα. Οι οικονομικές δυνατότητες που έχει είναι σημαντικές στον τομέα των υπηρεσιών αλλά δεν μπορεί να τις προστατεύσει στρατιωτικά και προπαντός δεν μπορεί να εγγυηθεί μακρόχρονη σταθερότητα αναγκαία για τέτοιου είδους επιχειρήσεις. (Δυνατότητες που πρέπει ν' ενταχθούν όμως επίσης στα πλαίσια μιας πιθανής μακρόχρονης χειροτέρευσης της διεθνούς οικονομικής κρίσης).

Πιστεύω επομένως ότι η Ε/Κυπριακή αστική τάξη προσανατολίζεται προς μεγαλύτερη σύνδεση (βλέπε υποταγή) στην Ελληνική και ότι σκέφτεται σοβαρά το ενδεχόμενο διπλής Έ-

νωσης. Πιθανόν να επιδιώξει κάποιο είκο καθέστως το οποίο να την προστατεύει από τα ελληνικά μονοπώλια.

Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία δίνει νέες δυνατότητες για την προώθηση της πολιτικής της διπλής Ένωσης κάτω από ένα αγωνιστικό-αριστερό εθνικιστικό προσπίεση (Ελλάς Ελλήνων σοσιαλιστών). Οι νέες δυνατότητες σχετίζονται με το ριζοσπαστικό εθνικισμό του ΠΑΣΟΚ που σίγουρα θα νερωθεί όταν βγει στην εξουσία και με τη δημιουργία αριστερών ενωτικών δυνάμεων στην Κύπρο. Χαρακτηριστική λεπτομέρεια η εδεκίτικη αυτοκινητοπομπή τη Δευτέρα το βράδυ, που πανηγύριζε στους δρόμους της Λευκωσίας φέρε εδεκίτικες και ελληνικές σημαίες.

Φυσικά μια τέτοια πολιτική θα συνδυαστεί με μια δημαγωγική καμπάνια για μια μελλοντική απελευθέρωση και επανάκτηση των κατεχομένων εδαφών από τη σοσιαλιστική μητέρα πατρίδα του ΝΑΤΟ και της ΕΟΚ. (Δηλαδή ας ενώσουμε τη μισητή Κύπρο, καλύτερα η μισητή παρατίποτε και μετά θα απελευθερωσουμε και την άλλη μισητή).

Η πρόοδος που παρατηρείται σ' ότι αφορά την «αμυντική θωράκιση» θα χρησιμεύσει για την επιβολή είτε διχοτομικής λύσης είτε διπλής ένωσης πάνω στους Ε/Κυπριούς. Επίσης θα μπορεί νάχει ορισμένες αμυντικές δυνατότητες σε περίπτωση διπλής Ένωσης γιατί η συγκατάθεση των Τούρκων δεν είναι βεβαία.

Κωστής Αχνιώτης.

Συνέχεια από την 5η

επίσκεψης του Ντουάρτε στις ΕΠΑ. Για τους ιμπεριαλιστικούς κύκλους θα είναι ελάχιστος κόπος η προσπάθεια να αποδείξουν ότι έχει γίνει πρόοδος στην εσωτερική κατάσταση του Ελ Σαλβατόρ.

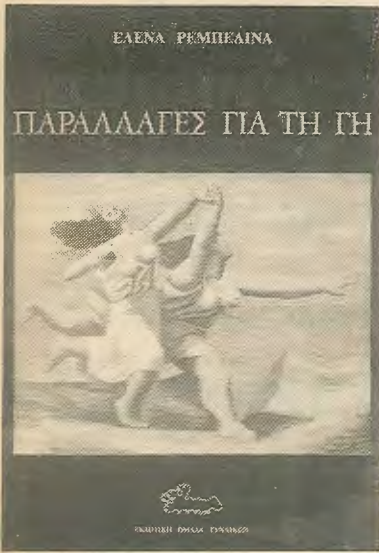
Το αμερικανικό προοδευτικό κίνημα αντέδρασε έντονα στην επίσκεψη του Ντουάρτε,

που το χρονοδιάγραμμα των επαφών του κρατήθηκε μυστικό. Χαρακτηριστική ήταν η διαδήλωση που πραγματοποιήθηκε στο Σαν Φρανσίσκο. Στη διαδήλωση που ήταν ακρετα μαχητική και έγινε κάτω από συνεχή βροχή, πήραν μέρος γύρω στα 2,000 άτομα. Παρόμοιες διαδηλώσεις έγιναν στην Ουάσιγκτον και Ν. Υόρκη.

Φώτος Ν. Υόρκη

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ

γράφει ο Σάββας Π.

Ελενα Ρεμπελίνα: Παραλλαγές για τη γη

Το τέταρτο βιβλίο της Ελενας Τουμαζή. (Προηγούμενη δουλειά της: Ο μικρός τυφλοπόντικας και ο ήλιος (1972), Λειτουργία του νεκρού παρόντος (1974), τα σώματα της Χρυσόθεμης μετά το δημόσιο αποκεφάλισμο της στα τέλη του 20ου αιώνα μετά Χριστόν (1977).

Το βιβλίο της «Παραλλαγές για τη γη» τυπώθηκε από την εκδοτική ομάδα γυναικών (Αθήνα 1981).

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

«Τα αίματα των γυναικών μέσα στους αιώνες με καλούν σε πράξεις σκοτεινές, βίαιες, σε πληρωμή των θυσιών με θυσιές» (Παραλλαγές για τη γη) σελ. 32)

Στο νέο της βιβλίο η Ελενα Τουμαζή διερευνά το χώρο και το χρόνο (της Κύπρου) και του εαυτού της με ένα ρέοντα λόγο που ενώ είναι εξομολογητικός και τρυφερός δεν παύει να είναι αγωνιστικός.

Ο λόγος της Ελενας Τουμαζή είναι ένας γυναικείος λόγος που προσπαθεί να δει τα πράγματα μ' ένα καινούργιο μάτι κι' αποτελεί μέρος του πολυφωνικού γυναικείου λόγου που τις τελευταίες δεκαετίες φτιάχεται και συρροτείται, σφαιρικοποιείται.

Κι εδώ βρήσκουμε μια διαφορά από τον αντρικό λόγο. Γιατί ο αντρικός λόγος, εκτός από την διαφορά που έχουν οι άντρες στη θέση τους μέσα στη διαστρωμάτωση της καταπίεσης στην ταξική κοινωνία μας, αναφέρεται σε παγιωμένες αντιλήψεις και εδραιωμένες αξίες κι εκφράζει τη χτεσινή αντίληψη της ζωής γι' αυτό και είναι πειθαρχημένος, στρουγγυλεμένος και ορθολογιστικός ενώ ο γυναικείος λόγος είναι η ρευστή κι' αβέβαιη αντιφατική πραγματικότητα που αρνείται τα προηγούμενα αλλά είναι αθεμελιώτος ακαταστάλαχτος σε συνεχείς αναζητήσεις, απορρίψεις και αναθεωρήσεις.

Ο γυναικείος λόγος προσπαθεί να πολεμήσει τον κυρίαρχο αντρικό λόγο που καθιέρωσε αντιλήψεις και καλοούτια για τις γυναίκες τα οποία ε-

πέβαλε σ' όλη την κοινωνία ακόμα και στις ίδιες τις γυναίκες που τον έχουν εσωτερικώσει τόσο έτσι που αυτές να σκέφτονται για τον κόσμο τους και το κορμί τους σύμφωνα με την αντρική κυρίαρχη λογική.

Ο γυναικείος λόγος παλεύει και αμφισβητεί τον αντρικό όχι μόνο όπως διατυπώνεται στο θέμα της γυναίκας αλλά και συνολικά σ' όλη τη θέση του για τον κόσμο και σ' όλες τις απόψεις που επέβαλε παντού (σε πρακτικές, συμπεριφορές, στάσεις, λεξιλόγιο, κ.λ.π.) γιατί και η γυναίκα στην προσπάθειά της να αλλάξει τη θέση της στον κόσμο πρέπει να αλλάξει όλη την κοινωνία και τη ζωή.

Εδώ είναι που υπάρχει η συμπλοκή της ιδιαιτερότητας του γυναικείου ζητήματος με το γενικότερο κοινωνικό. Γιατί η καταπίεση της γυναίκας είναι κύρια κοινωνική, υπάρχει μέσα στη φύση της ταξικής εξουσιαστικής κοινωνίας που ζούμε, της κοινωνίας του εμπορεύματος της εξουσίας, του θεάματος, της ποσότητας, της ιδιοκτησίας και της αποξένωσης (συγχρονικά) και στην κάθε ταξική καταπιεστική κοινωνία (διαχρονικά) που έβαλε τις βάσεις για τη σημερινή γυναικεία καταπίεση. Ο γυναικείος λόγος πολεμά τον αντρικό λόγο αλλά και τη διαχρονική ταξική βάση που τον δημιούργησε πολεμά την αντρική καταπίεση αλλά και τη

συγχρονική ταξική βάση που την συντηρεί και ταυτόχρονα προβάλλει το όραμα μιας αταξικής αντιεξουσιαστικής κοινωνίας που θα τα αναρέσει όλα αυτά.

Είναι φυσικό να αρθρώνεται ο γυναικείος λόγος κύρια ενάντια στον εχθρικό αντρικό καταπιεστικό λόγο γιατί αυτόν συγκεκριμένα βιώνουν άμεσα ως καταπιεστή και ενάντια σ' αυτόν δίνουν την καθημερινή μάχη στο σπίτι το κρεβάτι, στη σχέση, στην παρέα, στη δουλειά την καθημερινή ζωή όμως ο γυναικείος λόγος από το ξεκίνημα του πρέπει να εμπεριέχει «σπερματικά» (να τον πάλι τον αντρικό λόγο, γιατί όχι «ωαριακά»;) την ανάφραση και των δύο λόγων του αντρικού και του γυναικείου σε μια νέα άρθρωση όπως ακριβώς το γυναικείο κίνημα που στον αγώνα του για αλλαγή της γυναίκας και της μοίρας της κυοφορεί και την γενικότερη κοινωνική αλλαγή που θα φέρει τη νέα καθημερινή ζωή και σχέση που θα σβύσει τους λόγους που παράγουν το φαινόμενο της καταπίεσης.

ΤΟ ΣΩΜΑ

«Μιλώ σε μένα..στο σώμα μου και στο κενο που αφήνουν οι εκτρώσεις των σχέσεων» Παραλλαγές για τη γη σελ. 25.

Το σώμα είναι ένα στοιχείο που κυριαρχεί στη γυναικεία ποίηση και λογοτεχνία του τελευταίου καιρού και δίνεται θαυμάσια στο βιβλίο της Ε. Τουμαζή «Παραλλαγές για τη γη».

Το σώμα εισέρχεται τροπαιούχο με το γυναικείο λόγο όχι περιγραφόμενο αλλά θρών αυτοκινούμενο όχι στατικό στη θέση του (π.χ. δεξ Ουίτμαν «Φύλλα Χλόης» μετ. Νίκου Προσετόπουλου εκδ. Εκλεκτά βιβλία τσέπης σελ. 81-90) αλλά ρευστό της διαδικασίας σαν κορμί - γη κορμί - κοινωνία, κορμί - σχέση.

«Το σώμα μου είναι γεμάτο από τις φραγίδες της ιστορίας τους...»

«Δεν μπορώ να κάμω τέχνη. Ούτε κάμνω μαρτυρία. Γράφω. Γράφω πάνω στο σώμα μου γιατί δεν βρήκα άλλο υλικό να πλάσω να μεταμορφώσω...»

Το κορμί δηλώνεται σ' όλο το βιβλίο ακόμα και στην απουσία του είναι το ζητούμενο και το ποθούμενο. «20 Ιουλίου». ζέστη. Η τηλεόραση δι-

Ροκκο και Αντωνία: Γουρούνια με φτερά

Εκδ. Αστέρη Αθήνα 1981 σελ. 252

Ενα μυθιστόρημα που προκάλεσε συζητήσεις στην Ιταλία όταν πρωτοδημοσιεύτηκε (το 1976) και συζητήσεις στην Ελλάδα τώρα που μεταφράστηκε (το 1981).

Δuo γουρούνια με φτερά, ο Ρόκκο και η Αντωνία - αριστεροί εφηβοί από την μικροαστική τάξη της Ιταλίας - σε ένα είδος ερωτικού-πολιτικού ημερολογίου μιλούν για τη γουρούνιοειδη πραγματικότητα που ζούνε όπως την αναγνωρίζουν σιγα σιγα βιώνοντας την ανακάλυψη του κορμού τους,

την ανακάλυψη του έρωτα, τα εφηβικά προβλήματα και βασικά το σεξ στις σχέσεις των εφήβων, την κοινωνική πραγματικότητα και τις πολιτικές καταστάσεις και συντηρητικότητα τόσο στο χώρο της παραδοσιακής αριστεράς (οι γονείς)

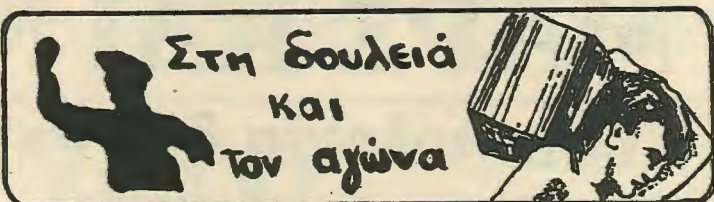

όσο και στο χώρο της εξωκοινωνοβουλευτικής αριστεράς (οι γιοί, οι κόρες οι φίλοι).

Στο μυθιστόρημα υπάρχει μια αντιπαράθεση και συμπλοκή δύο φωνών: του «αρσενικού» μονόλογου του Ρόκκο και του «θηλυκού» μονόλογου της Αντωνίας. Τα δυο γουρούνια με φτερά, φλυαρούν με ειλικρίνεια και χιούμορ, κριτικάρουν σκληρά και το κίνημα και τον εαυτό τους, αυτοσαρκάζονται και στοχάζονται πάνω στα καθημερινά τους βιώματα την ίδια στιγμή που τα ζουν.

Μυρίζουν κατ' ευθείαν αναφορές απο θεωρητικά φεμινιστικά κείμενα, δεν έχουν περάσει δηλαδή μέσα από το καμίνι της εμπειρίας και του βιώματος του καλοκαιριού 80 για να λιώσουν και να συμπυκνωθούν ύστερα στο λόγο της.

Μια Ιστορία...

Βρισκοταν πεταμένοι σε μια γωνία. Καπου στεκόταν στα πόδια του που τρεκλίζουν. Με αργές κινήσεις προσπαθούσε να περπατήσει. Πήγαινε μέχρι την πόρτα και την τράνταζε... Ενας γαλόνιας με γυαλιστερές μπότες και σιδερωμένη στολή βρισκόταν στο κελί. Μια κλωτσια στα πόδια και μια στα γεννητικά όργανα μετα, ήταν αρκετά για να προκαλέσουν ένα ουρλιακτό πόνο και να διπλώσουν το σώμα στα δύο. Ο γαλόνιας με τα μαύρα γυαλιά τον αρπαζε από τα μαλλιά και τον ξανάφερε στη γωνία... Μια δυνατή κλωτσια στα μούτρα τα μάτωνε και το πρόσωπο εγειρεν ολοφύρτο στο πάτωμα.

Απεξω ακουγόταν χαρούμενες φωνές. Ενα τραπέζι στρωμένο με την γαλανόλευκη και πλούσια φαγητά και ποτο προκαλού-

σε την ευθυμία των παρευρισκομένων. Μέσα - μέσα εριχναν καμία μπουκάλα αδειά στο παρόθυρο του κελιού. Τα σπασμένα γυαλιά γέμιζαν το μικρο κελί. Το σώμα στη γωνία ουτε που σκιρτούσε...

Σε μια στιγμή μερικοί από τον ενθουσιασμό τους ανέβηκαν στο τραπέζι Πατούσαν πάνω από τη σημαία φαγητά και έχυναν κρασί στο αέρα για σπονδή. Μια φωνη ακούστηκε να λέει. «Κύριοι σήμερα εορτάζουμε την απελευθέρωση μας. Θα...» Δεν πρόλαβε να συνεχίσει... Η πόρτα του κελιού ανοίξε και κάποιος επεσε βίαια πάνω τους. Τους διάλυσε τα πάντα. Αιφνιδιασμένοι αυτοι ουτε που πρόλαβαν ν' αντιδράσουν. Ο Ανθρωπος χύμηξε προς την εξοδο. Την ανοίξε και χύμηξε στην αυλή. Κανένας δεν τον καταδίωξε. Ψηλα συμρατοπλέγματα γύρω-γύρω. Ακουγε και

τρανταχτα γέλια. Ηταν οι ιδιοι που εριξε κάτω. Χασκογελούσαν και δεν ηξερε γιατί... Πήγγε να σκαρφαλώσει στο σύρμα. Μια ριπή του γαλωσε τα πόδια και τον εριξε κάτω. Διαφορετικοι ανθρωποι με διαφορετικες στολες τον αρπαζαν πάλι από τα μαλλιά και τον τράβηξαν πάλι στο κελί...

Απο τότε δοκίμασε πολλές φορές να βγει. Τη μια φορά βρήκε μπροστα του βασιλιάδες που τον μαστίγωσαν. Την άλλη βρήκε τανκς στους δρόμους και την τελευταία φορά οταν ετοιμασε την εξέγερση του το αρμα μπήκε το ιδιο στο εξεγερμένο κελί...

Ηρθαν οι «Σωτηρες». Του ειπαν το μπορεί να βγαίνει στην αυλή να κάνει περίπατο. Ακομα και να τρώει και να χέζει μόνος του. Του ειπαν ακόμη μπορεί να ζει ελεύθερος! Χωρίς να ζητα παραπά-

νω ελευθερίες απο την ελευθερία του... Μέσα μέσα τούδιναν και καμία καρπαζία για να θυμάται τι τον περιμένει αν συνεχίσει να είναι απαιτητικός.

Πέρασαν ετσι μερικές δεκαετίες... Ενα πελώριο χέρι τύλιγε ήδη το μανήκι του πουκαμίσου του. Του ειπαν οτι μπορούσε να ψηφίσει. Αλλα του ζητούσαν να ψηφίσει αυτοις που επι δεκαετίες τον εριχναν στα σκατα τους κι επρεπε να λέει οτι μυρίζουν κι' όχι οτι βρωμουν... Τούλεγαν οτι κινδυνεύει απο τους «μαρξιστες, παραμαρξιστε και μαρξιστοειδεις» που θέλουν να ριζουν την «δημοκρατία μας» στο αδιέξοδο του σοσιαλισμου τους...

Ενα τρομερο χαστούκι αστραψε στα μούτρα τους. «Αλοιμονο μας». Μερικα εκκαπμάρια Ελληνες ειπαν ναι στο σοσιαλισμο. Η εθνικοφρώσυνη χίλια κομμάτια.

Ο εμφύλιος μόλις τώρα τελειωσε! Με το τρομερο χαστούκι τους εριξε στη γωνία. Η πόρτα ομως ηταν κλειστη και δεν μπορούσε να φύγει... Γύρισε σε μια στιγμή πίσω του και τους ξανακοίταξε. Μέσα στο πενήθμο ηττημένο υφος γύρνούσε στην πόρτα για να την ανοίξει το χαμόγελο γινόταν απειλιτικό...

Κτυπούσε την πόρτα αγγρια μέχρι που την ανοίξε. Ενω ετοιμαζόταν να χυμήξει εξω γύρισε απότομα πίσω. Τους είδε ολους ορθιους με το σαρκαστικο χαμόγελο φανερο τώρα. Ηταν σίγουρος οτι νίκησε... Αλλα αυτοι γιατί χαμογελούσαν; Άρχισε να κάνει τα πρώτα βήματα εξω. Πίσω του αυτοι όλοι στη πόρτα τον κοροΐδευαν... Εδώ στα βήματα του αυτα η ιστορία μας τελειώνει... Η ιστορία του θα συνεχίστε αυριο με τα βήματα που θα κάνει ή αυτα που δεν θα τον αφήσουν να κάνει...

Με αφορμή μια συζήτηση

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΙΜΩΝ: ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΣ Ή ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΣ ΘΕΣΜΟΣ;

Η Επιτροπή Τιμών δημιουργήθηκε με βασικό στόχο τον έλεγχο των τιμών μερικών βασικών ειδών και τον περιορισμό της κερδοσκοπίας των βιομηχανιών που τα παράγουν. Παρ' όλο που γενικά το χίσθημα των λαϊκών μαζών είναι ότι δεν έχει αποδειχτεί ιδιαίτερα αποτελεσματικός θεσμός, η επιτροπή τιμών θεωρείται από τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού ένας χρήσιμος θεσμός που ίσως με την ενίσχυση του μπορεί να παίξει ένα σημαντικό ρόλο στη συγκράτηση της ανόδου των τιμών και την προστασία του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων.

Με βάση αυτή τη λογική οι συντεχνίες ζητούν την απόδοση νομικής υπόστασης στην επιτροπή αυτή της σημαντικής συμβουλευτικής της ιδιότητας. Σ' αυτό αντιδρούν έντονα οι εργοδότες και οι βιομήχανοι που αντίθετα ζητούν την μείωση της δικαιοδοσίας της και, αν είναι δυνατόν την κατάργησή της. Αυτή η σύγκρουση απόψεων φάνηκε πολύ καθαρά σε μια συζήτηση στη τηλεόραση στα πλαίσια του προγράμματος «θέματα και απόψεις» την Παρασκευή, 16 του Οκτώβρη.

Η συζήτηση, έγινε μέσα σε κλίμα «ευγενικής» πολεμικής, με απόψεις απαντήσεις και ανταπαντήσεις που παρ' όλο που έκαμαν καθαρή τη θέση και τα κίνητρα των συζητητών, απέτυχαν ολοκληρωτικά να δώσουν μια καθαρή εικόνα του ρόλου και των δυνατοτήτων της επιτροπής. Για τον εργαζόμενο θεατή η συζήτηση άφησε το γενικό αίσθημα ότι οι εργοδότες είναι εναντίον γιατί θέλουν

να κερδοσκοπούν ανερόχλητοι, οι συντεχνίες είναι υπερ γιατί θέλουν να ελέγχουν κάπως τους εργοδότες, άρα η επιτροπή είναι κάτι θετικό που πρέπει να υπερασπιστεί και να ενδυναμωθεί.

Τα πράγματα όμως δεν είναι τόσο απλά. Η επιτροπή τιμών είναι ένας θεσμός που έρχεται σε αντίθεση με την ίδια τη φύση του καπιταλιστικού συστήματος. Όσο υπάρχει και λειτουργεί ο ανταγωνισμός τιμών ανάμεσα στους κεφαλαιοκράτες ήδη οι τιμές των προϊόντων τους θα βρίσκονται στο χαμηλότερο δυνατό επίπεδο, μέσα στα πλαίσια φυσικά αυτού που και η ίδια η επιτροπή τιμών θα θεωρούσε «λογικό» κέρδος. Από τη στιγμή που η επιτροπή θα προσπαθήσει να χαμηλώσει ακόμα περισσότερο τις τιμές οι επενδύσεις στο συγκεκριμένο κλάδο θα μειωθούν και θα ακολουθήσει μαρasmus.

Ο προσανατολισμός της επιτροπής λοιπόν μπορεί μόνο να στραφεί στους τομείς όπου υπάρχουν μονοπωλιακές ή ολιγοπωλιακές συνθήκες. Σ' αυτές τις περιπτώσεις η έλλειψη συναγωνισμού επιτρέπει στους βιομήχανους να αυξάνουν τις τιμές τους αυθαίρετα, ή για την ακρίβεια με βάση την δυνατότητα της αγοράς να αγοράσει το προϊόν τους, και να αυξάνουν έτσι τα ποσοστά κέρδους σε ψηλά επίπεδα, χωρίς να κινδυνεύουν από αντίπαλα φτηνά προϊόντα. Εδώ ίσως να μπορούσε να περιμένει κανείς πως η Επιτροπή Τιμών θα είχε τη δυνατότητα να επιβάλει χαμηλότερα ποσοστά κέρδους και κατ' επέκταση χαμηλότερες τιμές.

Απέναντι σ' αυτή την ευχή όμως υπάρχει η σκληρή πραγματικότητα που αποδεικνύει το αντίθετο. Οι μονοπωλιακές εταιρείες καταφέρνουν να επιβάλλουν αυξήσεις «αποδεικνύοντας» στη Κυβέρνηση και τις Συντεχνίες ότι τα κέρδη που πραγματοποιούν είναι μικρά και «λογικά». Αυτό το καταφέρνουν με μια ολόκληρη λίστα από τεχνάσματα που το πιο χτυπητό είναι η υπερκοστολόγηση, που αναφέρθηκε και στη συζήτηση από τις Συντεχνίες. Συμφωνούν δηλαδή οι Κύπριοι βιομήχανοι με τους εμπόρους από τους οποίους αγοράζουν πρώτες ύλες να τους χρεώσουν περισσότερα και να τους επιστρέψουν (και συνήθως σε ξένες τράπεζες) τη διαφορά. Έτσι για ένα μηχανήμα που αξίζει 9.000 λίρες ο Κύπριος βιομήχανος μπορεί να πληρώσει 10.000 λίρες από τις οποίες 1000 λίρες θα του επιστραφούν. Στην Επιτροπή Τιμών όμως θα παρουσιάσει έξοδα 10000 λιρών με ανάλογη αύξηση της τιμής των προϊόντων του.

Όμως δεν είναι μόνο η έλλειψη αποτελεσματικότητας που έχει σε βάρος της η Επιτροπή Τιμών. Σε ωρισμένες τουλάχιστο περιπτώσεις έχει αποδειχτεί και αρνητικός παράγοντας, αυξάνοντας ουσιαστικά τις τιμές. Το παράδοξο αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε καλύτερα μ' ένα παράδειγμα. Όταν σ' ένα κλάδο επικρατεί ολιγοπωλιακή κατάσταση, όταν δηλαδή υπάρχει μικρός μόνο αριθμός εταιριών που παράγουν ένα συγκεκριμένο προϊόν είναι φυσικό μερικές από τις εταιρείες αυτές να είναι λιγώτερο αποδοτικές από τις άλλες. Η επι-

τροπή τιμών βρίσκεται τότε μπροστά στο δίλημμα να αποφασίσει «λογικές» τιμές για το ίδιο προϊόν με διαφορετικά κόστα από την κάθε εταιρία. Για να μην σπρώξει τις λιγώτερο αποδοτικές επιχειρήσεις σε χρεωκοπία καθορίζει «λογικό» κέρδος γι' αυτές και κατ' ανάγκη υπερκέρδη για τις υπόλοιπες. Έτσι η Επιτροπή Τιμών μετατρέπεται σε καταλύτη που βοηθά αντι να εμποδίζει τη δημιουργία βιομηχανικών καρτελ.

Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι η Επιτροπή Τιμών δημιουργήθηκε σαν αντάλλαγμα προς την εργατική τάξη για μια σειρά παραχωρήσεις, μείωση των αυξήσεων, περιορισμό των αιτημάτων, «βιομηχανική ειρήνη». Αν οι καπιταλιστές δέχτηκαν την έστω και ελάχιστη εξέταση των κόστων παραγωγής τους είναι γιατί είχαν αυτά τα αναλλάγματα. Τώρα θέλουν να καταργήσουν την Επιτροπή χωρίς να επιστρέψουν τα αναλλάγματα. Μπροστά σ' αυτή την επίθεση είναι μάταιο

για τις συντεχνίες να περάσουν στην άμυνα και να δεχτούν νέες υποχωρήσεις για τη διατήρηση της Επιτροπής Τιμών. Στην καλύτερη περίπτωση η Επιτροπή δεν θα είναι αποτελεσματική ενώ οι υποχωρήσεις θα παραμείνουν. Και οι υποχωρήσεις που απαιτούν σήμερα οι εργοδότες είναι η εγκατάλειψη του τιμαριθμικού και η εφαρμογή πολιτικής τιμών και εισοδημάτων, που μόνο τα εισοδήματα θα περιορίσει τελικά.

Οι συντεχνίες πρέπει να μπουν στην επίθεση. Ο μόνος τρόπος ουσιαστικού ελέγχου των τιμών των μονοπωλίων είναι η κρατικοποίηση τους και η εφαρμογή εργατικού ελέγχου πάνω σ' αυτά. Ιδιαίτερα στις συνθήκες κρίσης που άρχισαν ήδη να επικρατούν ολόένα και περισσότερο θα βρισκόμαστε μπροστά στο δίλημμα ψήλων τιμών ή χρεωκοπημένων επιχειρήσεων. Αν όμως μια κοινωνία δεν μπορεί πια να προστατέψει το βιοτικό επίπεδο των μελών τους είναι καιρός να δώσει τη θέση της σε μια άλλη. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια πρέπει να αντικρύσουμε το θέμα της Επιτροπής Τιμών και όχι απομονωμένα και αποσπασματικά.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΜΑΡΞ ΚΑΙ ΜΑΡΞ

(Σημειολογία δύο σκίτσων)

Δύο σκίτσα που σκιστούν το ίδιο πρόσωπο από τα οποία βγαίνουν δυο διαφορετικές νοοτροπίες και αντιλήψεις.

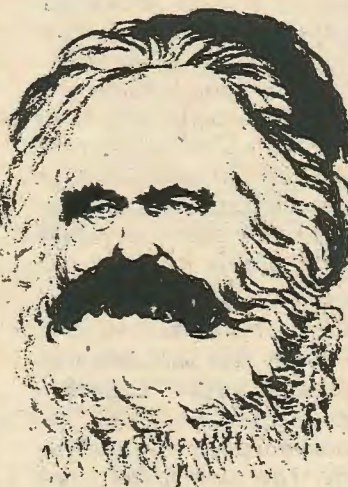
Στο πρώτο (άγνωστος ο σκισσογράφος του) ο Μαρξ ανθρωπίνος και αναφροδίστος είναι ένας μυθοποιημένος (αυτός ο υλιστής), ένα φετιχοποιημένο εικόνισμα (αυτός που ανέλυσε το φετιχισμό του εμπορεύματος και μας έδειξε τις διαδικασίες παραγωγής του φαινομένου), ένας αυστηρός και βλοσυρός πατέρας, ένας εβραϊκός θεός Σαβαωθ που βλέπει σαν να ζητά εξηγήσεις και απολογίες. Τα γένια του αποτελούνται από τις σημαίες των εργατών κι οι ίδιοι οι εργάτες μοιάζουν στο τέλος σαν ψύλλοι στα γένια του. Το σκίτσο εκφράζει τη τάση και τη νοοτροπία εκείνη που αντί να βλέπει τη θεωρία του Μαρξ σαν ένα εργαλείο σκέψης και ανάλυσης κάνει τον ίδιο «ιερό πρόσωπο» που πρέπει να θαυμάζεται και να προκαλεί δέος. Αντι η σκέψη του να χρησιμοποιείται σαν ένας ποιοτικός σταθμός στην εξέλιξη της υλιστικής σκέψης των επανα-

στων, για να φέρνει στην επιφάνεια, να λαγαρεύει και να φωτίζει και να δείχνει τις διαδικασίες της πορείας παλιά και τώρα, χωρίς δαιμονισμούς και μυστικισμούς, γίνεται φωτεινό εικόνισμα για προσκύνημα και παραδοχή.

Η αγιοποίηση ήταν πάντα ένα στοιχείο που διαστρέβλωνε τον μαρξισμό και δημιουργούσε και δημιουργεί συνθήκες πνευματικών δεσμών αντι να απελευθερώνει.

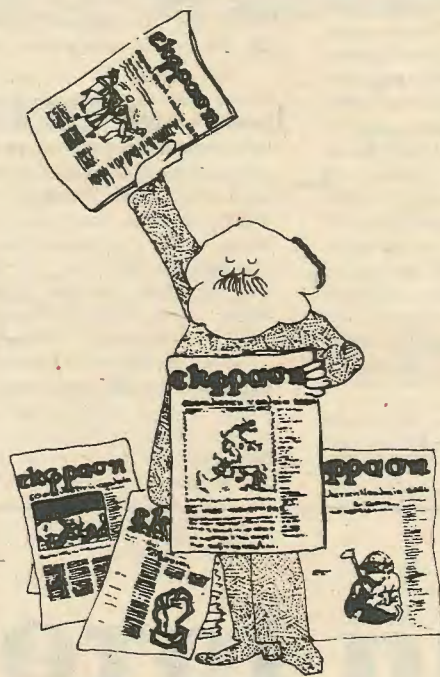
Στο άλλο σκίτσο της Σοσιαλ. Εκφρασης ο Μαρξ πουλητής, ο Μαρξ εφημεριδοπώλης, ο Μαρξ του ερωτισμού, ο Μαρξ όχι βιπρινάτο εικόνισμα αλλά διαδικασία και πορεία όχι ο Μαρξ οδηγός αλλά ο Μαρξ (μαρξισμός) μέθοδος και εργαλείο κριτικής, όπου το «Κεφάλαιο» δεν είναι ευαγγέλιο κι ούτε το κόμμα ιερατείο, όπου δεν κυριαρχεί το δόγμα κι ούτε η θρησκευτικοποίηση της πολιτικής θεωρίας και πρακτικής.

Ο καθημερινός Μαρξισμός, όπως υπάρχει στην πρακτική και την θεωρία των... αγωνιστών που συμπα-

λεύουν ενάντια στους κάπηλους και μεταπράτες του Μαρξισμού και τους γραφειοκράτες - θεματοφύλακες της θεωρίας του, και ενάντια στην καταπίεση, την εκμετάλλευση την αλλοτρίωση, το θάμα και το εμπόρευμα του κεφαλαίου.

Σ.Π.

σοσιαλιστική

εκφραση

Η Σοσιαλιστική Έκφραση διατίθεται στα Γραφεία της :
Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα περίπτερα.
Τηλ. 61553

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 75 μιλς
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα
Εσωτερικό: £2.600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £4.500
Ευρώπη: £5.100
Αμερική: £6.500